De Nieuwe Haagsche Nachtegaal

bron
De Nieuwe Haagsche Nachtegaal. Jan van Duisberg, Amsterdam 1659

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/_haa003haag01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren

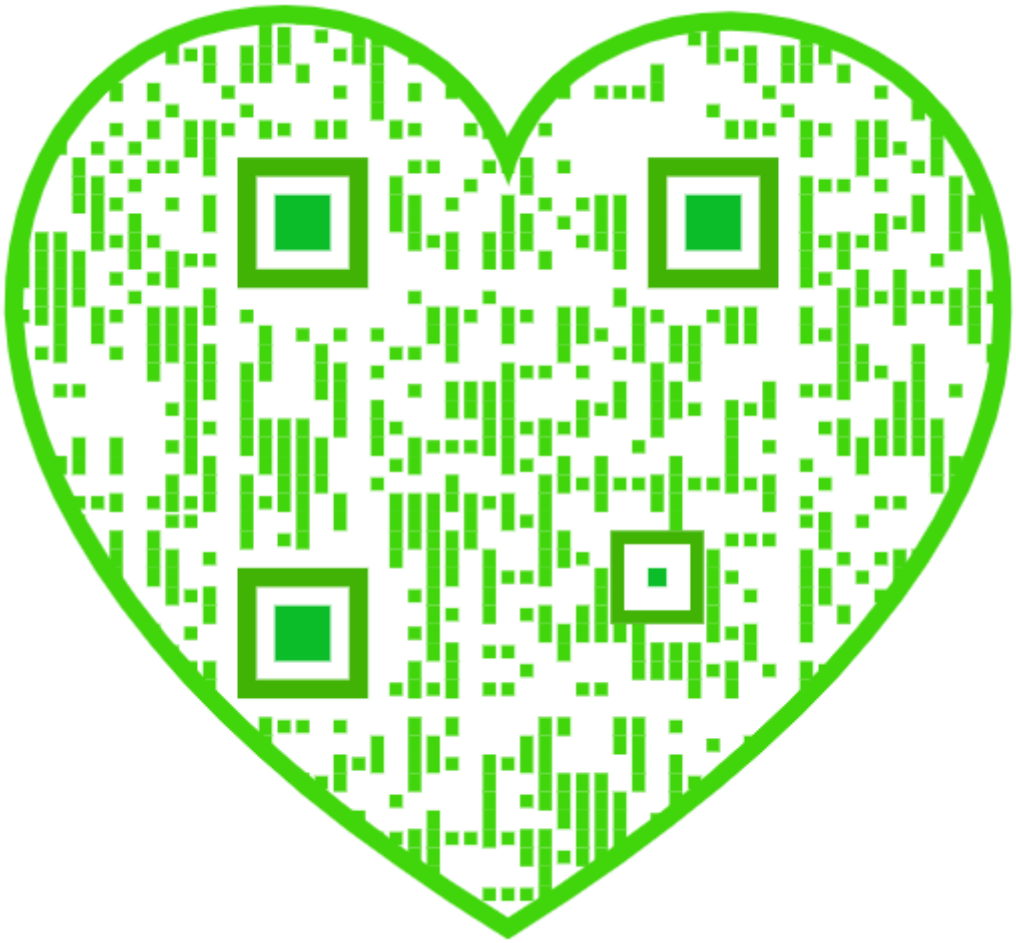

Allervolmaakste joffer N.N.

HIer vertoon ik uw roemwaardig gezicht, dat zo veel vermogen heeft op jeugdige harten, het lang beloofde Nachtegaaltjen*; dat gy van verre al voor*

eenigen tijdt yets hebt hooren deunen. Gy zult 'er, mijns oordeels, eer zin in krijgen, als in my. Want de stoffen die hier te zingen zijn, zijn recht naar uw humeur. Niet te dartel, t' ontuchtig, te wijs, te vies, te mal, te brafachtig; maar binnen deeze uytspoorigheden. Gy zult hier en daar uwen aart van

wreedheyd zien afgebeelt: maar wijl gy nergens gemelt werd, zult gy den Dichter niet verdenken.

Hier is wat voor de Minnaars, en wat voor haar Meesterssen, wat voor de vrolijke geselschappen, en wat voor de geen die meest in de kunst haar behagen zoeken. Neem het my niet qualijk af zo u hier of daar een

meer gedrukt Liedt te vooren komt. Des zelfs geestigheyd van Vois of maakzel heeft my daar toe bewoogen, mijn onbequaamheyd heb ik hier ook niet ongemerkt konnen laaten; nademaal gy zelf, of uw Speelgenootjens, my daar toe genootzaak hebben. Voords zult gy uw nieusgierigen geest hier bedient

vinden met allerley slagh van nieuwe Voizen, ook yets van den Franschen en Hoogduytschen geur; daar gy uw lust wel meermaals mee gestreelt hebt. Zo ik met dit kleene werkje zo veel by u verwerven kan, dat gy een oogjen op mijn gedienstigheydt belieft te werpen; zoo zal my in geene plicht-

pleeging yemandt de glory afwinnen, van te zijn en blijven (Allervolmaakste Ioffer)

Uw allergedienstigste

J.V.DUISBERG.

Voor-sang

KOningsken van 't Pluymgediert,
Dat de ruyme lucht doet schaatren,
Als uw tongsken tiereliert;
En gebergt, en bos, en waatren,
Vee en visschen, mensch en Goôn

Naar uw schelle stem doet luystren;
Ja aan uw vergoode toon
Al wat vry is vast kunt kluystren:
Nachtegaal*, die 't aartrijk zelf*
Hebt tot uw Paleys, als Koning,
En het hoog Turkois gewelf
Tot het dak van uwe wooning,
Tot uw Hofsteê bos en beemd,
Tot uw tafel 's Werelds vruchten,

Nergens ongezien noch vreemt;
Lieflijk beesjen, vol genuchten,
Amsterdam heeft overlang
Met u willen kennis maken,
Om uw toverzoeten zang;
Zo die gunst haar mocht genaken;
Maar gy mint een Hoofscher stee.
Dies, wijl wy uw naam beminnen,
Huuwt mijn lust dit werk daar mee,

Om onz' Amstels zangerinnen
Waard te maaken deezen zang.
Minnaars hier is stof te vinden
Dat de tijd niet valt te lang
Als gy zit by uw beminden.
Hier in schreef nooit vuyle schacht
Om een Snol of Pol te joken.
Laat vry, al wie vuyl veracht,
Hier zijn lusjes meê bestoken.

Keyzers grachje, Rijkebuurt,
Kluveniers en Cingels-waatren,
Weêrgalm dat het uuren duurt,
Als uw zanggodinnen schaatren:
Y-lands Echo geef u los,
Als uw Maagden Orgels speelen,
Dat het klinkt in 't Haagsche Bos,
En den Nachtegaal *doe Queelen*
Zo luydruchtig en verheugd,

Dat het aan ons oorvlies stuyte,
En alle onlust maak tot vreugd,
Leet en jammer drijf na buyte.

J.v.D.

[De Liefhebbers verwachten met den eersten, d' onvergelijkelijke Historie, van de liefde van Theagenes en Cariclea*; beschreeven door* Heliodorus*. Nu eerst nieuwelijks vertaalt.]*

De Haagsche nachtegaal.

[Silvia die mijn gedagjes,]

Stemme: Polifemus, &c.

1.
SIlvia die mijn gedagjes,
Daagjes, nagjes,
Vuld met klagjes
Vande min.
Als ik op de aartigheedjes,
Van uw leedjes/
En uw zeedjes/
Zet mijn zin.

2.
Woud gy ach! mijn droeve zugjes,
Ziels gerugjes.
Die zo vlugjes
Van my gaan,
Horen: En die lieve oogjes,
Van om hoogjes,
Uit haar boogjes,
Op my slaan.
3.
Dan zo voelde ik my 't leve,
Weder geve;
't Hene streven
In verdriet
Zouw niet meer mijn geest ontstellen,
Noch my quellen

En beknellen
Als geschied.
4.
Maar of nu de Zon haar stralen,
Neer laat dalen,
En verdwalen,
Inden vloed:
Of dat zy met glants en luyster,
Weer 't gekluister,
Van het duister
Swichten doet.
5.
't Is alleens mijn droeve zinnen,
Die en vinnen
Noch beminnen,
Geen vermaak:

Zo ik missen moet op aarde,
U, O! waarde.
Ach! wat baarde
Droever zaak!

W.v.G.

[HOe krachtig ick verpijn,]

Toon: l'Orangee.

1.
*H*Oe krachtig ick verpijn,
Door waarheydt of door schijn,
Te smooren met een koude praat,
't Geen vuurig in mijn hartje slaat,
Het zuyzend slapen doet vermaan,

Het sluymerigh en 't zoet
Een genuchje
Een geduchje
Een zuchje Alsem, bitter Suycker-zoet.
2.
De min my leeren wouw,
Hoe 'k best vergeeten zou,
Het geen ik niet vergeeten kost,
Dat ik 'er staag om denken most:
Ia muurt en metst in uw gedaent.
En zoghy enkel wroet,
Om het smertje
Uit het hertje
Te weeren, zeyde hy, dit 's de beste voet.
3.
Wel luste my de daadt

Van het stookebuurtje quaat,
't Behiel 't dat ik wouw roejen uyt,
Dit is het aartje van de guyt.
Die met slimme met looze treeken,
Dwingelandtjes gril,
Door zijn krachjes,
In gedachjes
Wil woonen, daar men hem niet hebben wil.

Tesselschade.

[Soete Maeght, ghy die mijn Ziel verplicht,]

Wyse: La Mostarde Reformé.

1.
SOete Maeght, ghy die mijn Ziel verplicht,
En mijn hert in uwe min doet branden,

Segh wie heeft in my dees vlam gesticht,
Dat mijn hert inwendig doet Offranden?
Is 't door Venus kleyne guyt,
Of door uwe oogen; hebben die 't vermogen,
Door 't gelonck dat daar schiet uyt,
'k Lag dan met de schicht van Venus guyt.
2.
Wel ben ick door dit gesicht verwart,
Blijft uw hert dan in mijn min verbonden,
Seght gy ja? 'k sweer ik het schijnsel tart,
Datter by *Diana* wort gevonden,
Noch het flickeren van Auroor,
Mach u bereycken. Maer moet voor u wijcken.
'k Ruylde hier geen Starlicht voor,
Noch nimmer Paris Bruyt voor u verkoor.

3.
Als ik u genoot, hoe wou ik dan
In u Tempel dagh'lijckx doen Offranden,
't Wed ik hier door de Laeurier verwan
Die ik voor u gewierookt sou verbranden,
Met die geur sou ik het kabinet
Waer dat Venus woont, en die haar min my toont,
Over al heel wonder net,
Bestrooyen of het was u bruylofs bet.

d' Ongestadige vryer

Toon: 'k Zette mijn Truytje op. &c.

NIemant behoeft sig vremt te houden,
Dat ik nog niet getrout en zy.

Daer ik so menigmalen vry,
Waer ik gestadig ik sou wel trouwen,
Maer dien ik het leste zie,
Ick opt nieust mijn gunst aen bie.
2.
Gisteren moeten my een Brunette,
Die my so wonder wel geviel,
Ik noemden haer strax mijn twede ziel:
En ik stelden mijn onder haer wetten,
Maer de liefde was haest gedaen,
Want sy is met haer weg gegaen.
3.
Heden zijn weer alle mijn Zinnen,
Op een blont aengesicht gestelt,
Zy hout my onder haer gewelt,
Maer ik en meense niet langer te minnen,

Tot ik weer een ander zie,
Die ik op 't nieust mijn gunst aen bie.
4.
Kom ik by d' eene naer den eeten,
Dien ik mijn liefd' strax weer besteet,
Ik sweer mijn trouwe by eet op eet
Maar 's morgens isset mijn weer vergeten,
Dus so sijnse vande weg,
Die 't al geloven dat ik seg.

Iupiter in caelis perjura ridet amantum.

Verschoning Aan mejoffer C.v.W.

Toon: Galjarde de Vos. *Of,* Wanneer zult ghy het vuur Aarlande, *&c.*

1.
VOlzedig Schepseltje, Zon aller Maagden,
Die duyzent Tongetjens tot smeeken dwingt,
Ay leen uw oortjens eens, aan die hier zingt,
Wiens rou zijn hartje, ô vergode Maagd,
Geduurig knaagt.
2.
De Wijn-godt had mijn zinnen gantsch benomen,
Toen gy te Weezop uw gezelschap hiel,

Dies ik, verrukt door krachjens van uw ziel,
En aangeraân van een vervlooge vlam,
U naadren quam.
3.
Uw Tint'lend' oogenglans mijn ziel verkrachte,
Uw varsse kaakjens, daar de Lely blaân
Besturven, en de roosen roodt voor staan,
Verrukten my zo ver, dat ik verloor
Het reedenspoor.
4.
Ach! Ach! hoe holde toen mijn breynloos weezen,
Mijn ziel en zinnen waren zonder schroom,
Uw krale lipjens, altoos wellekoom,
Dat waren klipjens, daar, schoon ik noch leef,
Mijn ziel op bleef.

5.
Vergeef, Goddinnetje, mijn stout beginnen,
Laat mijn onwaardigheyd door uw waardy,
Vergeeven zijn, haar alste vry gevly,
En H…… lipjens aan uw mond vergoên.
Mijn plomp gezoen.

Drink-liedt.

Toon: La Grideline.

IK heb een les gekregen,
Van Bacchus dertel kind:
Geen Fluytjes uyt te vegen,
Als daermen helden vint,

Fluytjes wil ik sonder plengen,
Glaesjes wil ik zonder dorst;
En 't is een borst,
Die sonder dorst,
Weet een glaasje voort te brengen,
In een teugje ongemorst.
2.
t' Sa Basen vol van vreugde,
Vrienden van 't edele nat,
Drie glasen zijn drie teugen,
Drie maakt een klaver blad,
Het blaatje wil ik met een steeltje,
't Steeltje wil ik sonder meer,
Vier is 't getal,
Hier hou ik stal.
En ik zweer bij Bacchus keeltje,

Dat ik niet meer drinken sal.
3.
Dog tot een zoet besluytje,
Van dese vrolijkheyt,
Breng 'k u een Minnelijk fluytje,
De Iuffers toe geweyt:
Ik wil het na mijn keeltje stieren.
Ik laat het naar mijn hertje gaen:
Vyt is de Fluyt,
'k Sing overluyt,
Ik wil nu Venus kusjes vieren,
Bacchus lessen hebben uyt.

Aan joffer N.N. Over 't lang uyt blijven van haar Minnaar.

Toon: La Duchesse.

1.
GY, die met Venus schoonheyd praalt,
En Pallas geest is gunstig aengeboren,
En Iunoos glooren
Uyt uw aanschijn straalt,
Volmaakte beelt, hoe lang zal 't noch weezen,
Dat ghy zult wonden en niet eens geneesen?
Gy hebt u lang verbonden
Met een, die u vliet,
Waar van ghy niet gevonden
Hebt, dan staag verdriet.
Hy laat u hier

En zijn playzier
Heeft hy licht met een ander:
Ay Ioffertje verander
Mee uw Minnevier.
2.
Uw schoon gezichje steekt in brandt
Zo menich borst, veel eedeler in 't minnen,
Als die uw zinnen
Voert zo ver van kant.
Gy mind my niet, zo ik wel kan bemerken;
Maer uw gezicht voel ik wel in my werken.
Ach! mocht my bestralen
Uwen gloor der min,
Ik zou na niemant talen
Als na u, Godin,
Uw schoon gezicht

Zou zijn mijn licht,
Mijn Zon, mijn eenig leeven,
Nooit hoog genoeg verheven
In mijn laag Gedicht.
3.
Indien den tolk van uw gedacht
Uw wijse tong, door uw korale lippen
Eens troost liet slippen
Op mijn minne-klacht,
Gewis geen blijder hart, vol lang verlangen,
Zoud' u zo wellekoom als 't mijn ontfangen,
Dan Zoud' gy niet vertrouwen,
Maar bevinden, dat
Ik u zou waarder houwen
Als den rijksten schat.
Wy zouden staag

By nacht, by daag,
Doen vriendschap aan malkander:
Dus Ioffertje verander,
Nu mijn lust word graag.

Kaart-spel.

Toon: Petit Sault de Bordeaux.

Meysje-maat die alle dagen,
Mijn gehoorsaamheyt en trou,
Ondervint, wat meugt gy vragen,
Of ik wel een ruyltje wou
Met u leggen: daar gy Engel
Van te voren so wel weet

Hoe dat ick om ruylen hengel,
En ben tot u dienst gereet.
2.
Zoetert ziet daer zijn mijn blaren,
Ziet daer is mijn herten Heer:
Wilt het oock met my so klaren,
En geef my het herte weer,
Hout de Schoppen voor een ander,
Want die my niet aen en staen,
Laet ons ruylen met malkander
Maer met onse herte blaen.

Uit.

Ongeveynstheyt.

Toon: Petit Soux de Bordeux.

EEnsjes vraagde my een Zusje
Met een serrep-soete lach,
En een twijfelachtig kusje,
Of zy staag in 't hartje lagt?
'k Zey, ach lacy! 'k zey, ach armen!
(Want de koelheydt deed my smart)
Laagt gy zo wel in mijn armen,
Als gy wel lecht in mijn hart.
Als gy wel lecht in mijn hart.
2.
'k Sprack niet, of zy bracht haar oogen
En haar lippen aen de mijn;

En riep, oogen van vermogen,
Oorzaak van mijn vreugd en pijn,
Mocht ik door u eens aanschouwen,
Of mijn hart by 't sijne leydt;
'k Zouw mijn liefde dan betrouwen,
En de Minnaar die 't my zeydt.
En de Minnaar die 't my zeydt.
3.
'k Loof sy zach het, want haar lusjes
Gaven d'oogen, en mijn mondt,
Zo veel duyzent blijde kusjes,
Dat m" er geen getal meer vondt.
En ik zagh haar wezen zeggen
Waerom vatje my niet? zeg.
'k Wil in die zijn armen leggen,

In wiens hartje dat ik leg
In wiens hartje dat ik leg.

Uyt het Frans vertaalt.

[WAt is veranderingh]

Toon: La bourée de langra.

WAt is veranderingh
Een fraeye saak,
Waar vintmen eenigh dingh
So vol vermaak?
Het soetste dat er inde
Werelt is te vinde,
Leyt in het hart en suurt
Als t al te lange duurt.

2.
De Lucht, Vier, Water, d' Aert
En Wat uyt haer
Geteelt is of gebaert
Syn al te gaer
Vol ongestadigheden:
Wel oock om wat Reden
Is Cloris haer beschik
So onveranderlik.
3.
Ik dien, ik eer haer, ik
Belief haer vry,
Ik bid schier dat ik stik
En bender by
Met sinnen en gedachten;
Maer helaas! mijn klachten,

Die staen geduerig voor
Een toe gesloten oor.
4.
Wel is het Maaghden hert
Dan als een klip,
Waar op de liefde wert
Gelijk een Schip
Aan spaanderen gestooten?
Ach! wat krijghtmen schooten?
Uyt eenen minnen boogh,
Van 't lonckend' Iuffers oogh.
5.
Sal sy volstandigh zijn,
Om af te slaan,
En ik in minne pijn
Om haar vergaan?

Neen Cloris ik verander,
En verkies een ander,
Want altijdt af te slaan,
Doet vragens lust vergaan.

Minne-sucht.

Toon: Je voy toutes les Nuicts.

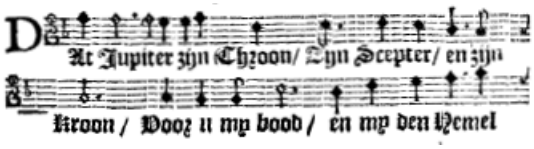

DAt Iupiter zijn Throon,
Zijn Scepter, en zijn Kroon,
Voor u my bood, En my den Hemel

schonk/ Die rijk van Goudt en Diamanten
blonk/ En zeid': Zie daar/ ik scheid' Van al myn
praalen, En mijn lekkerny/ En ik zal voort op
d'aard' gaan daalen, Ja gy zult/ naar myn/ Godt
in den Hemel zijn.

schonk,
Die rijk van Goudt en Diamanten blonk,
En zeid': Zie daar, ik scheid'
Van al mijn praalen;
En mijn lekkerny,
En ik zal voort op d' aard' gaan dalen;
Ia gy zult, naar mijn,
Godt in den Hemel zijn.
2. Ik zou, zonder beraan,
Hem danken, en afslaan

Zijn stout verzoek, en zeggen; hoor, Iupijn,
U Scepter, Kroon, en Troon, en Ambrozijn,
Ia zelfs u Hemel schoon,
En groote Godheit,
Die gy hebt geboon
Voor mijn Goddin, die Venus schoonheit,
Pallas wijs vernuft,
En Iunos praal verbluft;
3. En acht ik al als niet;
Want die mijn ziel gebied,
Mijn Amaril, heeft veel meer gaven schoon;
Haar voorhooft is een wit-albaste troon;
Haar kroon is 't gulde hair;
Haar schoone oogjes
Trotzen Starren klaar;
Haar winkbrauwns zijn twee minne-boogjes;

Kaakjes Roosjes zijn;
De lipjes koralijn.
4. Langs tandjes, trots yvoor,
Vloeit nectar, en ik hoor
Een Hemel-vois, als mijn Nimf speelt of zingt;
Nevens haar stem uit 't lieve mondje dringt
Adems-viole-geur;
Zwierende speelen
Blauwe aders, deur
Haar sneeu-wit vel, van 't wonder eele
Ronde halsje lank,
En poez'le handjes rank.
5. Op Borsjes (Pafos troon)
Staan twee Robijne schoon;
Maar 't alderschoonst bedekt haar wit gewaadt,
Dat ik (als gy Goddin u zomtijds baad')

Ter sluik wel heb aanschouwt;
Daar ik gedooken
Lag in 't Elzen woud:
't Was Acteon noit zo gewroken,
Van de schoon Diaan,
Had hy zo mee gedaan.
6. Beeld eens Pigmalions!
Laet doch de glans uw's Sons
Bestralen my met weer-mins glooren al;
Ik sweer mijn Diamante liefde zal
Weer flonkeren op uw',
Mijn waarde tweede
Ziel: vlucht niet zo schuw,
Ai! Amaril, verhoor mijn bede,
Neem my in genaa
En zeg doch eensjes ja.

W.6.st.

Aan Sr. N.N. op zijn blaauwe scheen.

Toon: Mijn Angenietje.

1. WEl benje noch ziekjes?
Gy ziet 'er zo bliekjes,
Mijn trouhartige vriendt,
Het blijkt wel dat je 't mient.
Doe gy de min in 't harte liet gaan zo diep,
Gy bleeft 'er wat staan,
En waart 'er verraan,
Geschooten, toen ik 'et ontliep.
2. Ik bender ontsprongen
De dartele jongen,
Ik spring en zing verblijt,
Daar ghy de Suffert zijt.

Gy zucht, terwijl uw makker nu zit en zingt,
Ik heb 'er de moet
En 't is 'er mijn zoet,
Daar gy der uw handen om wringt.
3. Ik oeffen de dansjes
En andere kansjes,
Ik zeyl, of rijd' er te paert,
Als ghy suft by den haert.
Men zey wel eer: wat aardiger quant is dit.
Maar is 'et geen schand
Waar is je verstandt
Ie dut, daar je staat, daar je zit.
4. Ik ga der verkeeren,
Met deugd en met eeren,
Als ghy zit in een hoek,
Of met de neus in 't boek;

Als gy dan 's nachts niet leggen en kunt noch rust,
Van droevig ellendt,
Dan ben ik gewendt
Te slapen met grooter lust.
5. Gy pruylt 'er en preutelt,
Gy mijmert en reutelt,
En somtijds benje stom,
Of 't antwoord is te dom.
Gy kuyert alleen, en schuut 'er meest al de lien,
En zijt 'er geweest
Zo rustig een geest
Als ik 'er ooit heb gezien.
6. Dit zijn de gebreeken
Van minnende treken,
Wanneer m' een blaauwe scheen
Gestooten heeft aan 't been;

Dat geen artzny geneezen kan of kruydt:
Maar die deeze man
Zou redden hier van,
Dat moest 'er dan weeze zijn Bruydt.

H.L.Spiegel.

['k HAd nooit gedacht, ô waarde Amarant,]

Toon: Als 't Begint.

'k HAd nooit gedacht, ô waarde Amarant,
Dus onvoorziens te vallen
In dees felle brandt:
Mids ik de schicht van Paphos snoode boef
Staag achtte niet met allen;
Maar, helaas! ik proef
De schichten van uw oogen,

Nectar uyt uw mondt,
Uw keel heeft my bewoogen
Tot Cipris verbondt,
En trekt mijn hart tot u;
Gelijk de kuysche Atelante
Hippomenes dee:
Goon, gun my Amarante,
'k Waag mijn leeven mee.
Godinne sterk my nu.
2.
'k Zal, tot loon van uw getrouwe daadt,
Een heerlijk altaar richten,
Tot cierlijk cieraat:
'k Zal niet als Hippomenes; maar staag
U dankbaar zijn en Dichten
Offeren alle daag;

Ik zal aan uwen Tempel
Eenen gouden lamp
Doen hangen, aan den drempel.
Ach! verzacht mijn lamp!
Ontneemt de koele schicht.
Voldoet my als te vooren,
Laat een felle brandt
't Bevroozen hart door-booren
Van mijn Amarant.
Dit bid ik snoode wicht.
3.
'k Acht den Hemel, noch Iupiters gebied,
Wanneer ik maar de minne
Amarants geniet.
Geen Bachus Feest, noch Ceres drabbig zop
Verheught mijn geest van binne;

Maar d'Albaste krop,
En welgeboore leeden
Van mijn Aards godin,
Vol braave aardicheden;
Geen min, dan haar min
Verwekt haar liefdens-brandt;
Geen mond, noch valsche tongen
Drukt, of snoeit haar deugdt,
Schoon zy al giftig zongen;
Want mijn hart verheugdt,
Als ik hoor van Amarant.

Oorspronck van de kusjes.

Toon: Het daget uyt den Oosten.

AAn een van Idaes beeken,
Had zich *Ae*neas zoon
Eens heymelijk versteeken;
Als kleene Minnegoon
Hem hadden doen vermoejen,
Door haar spoejen.
2. Als Venus 't schoone knaapjen
Ontstelt zach door 't gewoel,
Bevangen met een slaapjen
In lommers dicht en koel,
Leyze op Viooltjes teder
Hem wat neder.

3. En om zijn zachte zijdtjes
Een wolk zy heene schoot
Van zo veel bloempjes blijdtjes,
Van roosjes wit en roodt,
En bleef aan 't lieflijk slaapen
Zich vergaapen.
4. Terstondt quam ingekropen
In haar vermand gemoed;
En eer zy 't wist, gesloopen
Adonis eerste gloet.
Dies 't vuurig hart ontrusten
d' Oude lusten.
5. Hoe dik woud zy omvangen
Haar lieve Neefjen teer,
En in haar armpjens prangen;
Dus plach, zey zy, wel eer,

Adonis, uytgeleezen,
Ook te weezen.
6. Doch schreumende te steuren
Het zoete sluymerend wicht,
En uyt zijn slaap te scheuren,
Zo kusten zy wel dicht
De naast gelegen roosjes,
Al met poosjes.
7. De roosjes die ontstaken,
Beginnende terstondt
Rondtom haar blanke kaken,
Tot aan haar roode mondt,
Veel kusjens in de zamen
Al te zaamen.
8. Vrouw Venus ging vergaaren
Dees leevendige blaan,

Die niet dan kusjes waaren,
Als zy ze raakten aan;
En voer met dit geweemel
Zo ten Heemel.
9. Dees schat had zy gekreegen,
Maar dees Godin was mildt,
En heeft ze als in een reegen,
Weer mildelijk gespilt,
En daar mee gaan bedouwen
Schoone Vrouwen.
10. Dit is de zoete waassem,
Op lipjens lief gesprengt,
Met dauw van geurgen aassem,
Int roode rood gemengt;
Die Minnaars veel kan geeven,
Ia doet leeven.

11. Wild dan zo schaars niet vreezen,
Mijn waarde Rozemondt,
Met die gift uytgeleezen,
Waar mee uw lipjens rondt,
Zo mildelijk van hier boven
Zijn *bedooven.*

L. Reaal.

[WEl Ioosje, ben jy de weelde moe?]

Toon: O Wijn, du bist soo hups en fijn.

1.
WEl Ioosje, ben jy de weelde moe?
Ik hoor gy zult gaan trouwen; wel mijn lieve maat siet toe,
Het hijliken heeft wat in,

Daer is zo veel aan vast;
Doe wel en laet u raden,
En houdt u uyt den last,
De vryheyt kan niet schaden,
Wantse by de jonckheyt past.
2.
Ten eersten komt daar een kint of twee,
Van alles moet daar wezen, of daar is in huys geen vree,
Daar is zo veel van doen, Stoel, Wiegh en Baker-mat,
Luyer-mant en ook Luyren,
Ia wel ik weet niet wat,
Is 't niet om te betreuren,
Altijdt schorter dit of dat.
3.
In 't baren roept men Man en Maagh,
Ey, Buurwijf komt doch haestigh, want mijn Wijf krijght vlaegh op vlaegh:

Dan gaat het stormen aan, de Man moet uyt te post,
Den Docter moet hy halen,
Al eer het Wijf verlost,
Sint felten mach het halen
Wat het kinder-maken kost.
4.
De Wijven, vlammen op 't Kinder-maal,
Haar brassen en haar smeere*n*, hout vast menig kales kaal;
De Kraambewaarster spreekt, om Gelt, om Sout om Seep:
De Sooghster moetmen loonen,
Vroedvrou en al 't gesleep;
'k Had liever duysent kroonen
Dan te krijgen sulken neep.
5.
Ten besten als 't Kint te sterven raeckt,

Zo moetmen weer aan 't lopen datter wort een graf gemaakt.
De Brouwer en Accijs, Doodt-graver in den noot,
Kannen en Glas verhuerder
Maken den Buydel bloot,
Dan valt het noch veel suurder,
't Kints begraffenis ter doodt.
6.
Nu Ioosje doet evenwel jou sin,
Ik raedje maar ten besten om dat ik jou seer bemin:
Want als je bent getrout, u vryheyt is gedaan,
Ie moet jou wijf eerst vragen,
Als jy eens uyt wilt gaan,
Haar stuurs gekijf verdragen;
Ia te vuur te swaarde staen.

[IS *bommelalire* zo groote geneughd,]

Stem: Was Bommelalire so pretti an pely.

IS *bommelalire* zo groote geneughd,
Dat het beyd Ouden en Ionge verheughd,
Zo laat ons eens quelen en lieffelijk spelen
Van bommelalire bom, bom, bommelalire
Bom ti bom, bom ti bom, bommelalire bom.
2. Geen Koningh zo groots in hoflijke weeld,
Zo prachtigh, zo machtigh, zo rijk, of hy speeld
Wel dikwils uyt minne, met zijn Koninginne
Van bommelalire bom, &c.
3. Geen Iuffrou zo edel, zo prachtigh van staat,
Hoe tenger zy schijnd, en hoe deftigh zy gaat,
Of zy sou alle dagen, het spul wel verdragen
Van bommelalire bom &c.
4. Geen Meyd in de keuken, hoe drok sy 't ook heeft

Al kooktze, al smooktze, die niet een reys weeft,
Al sietze wat smeerigh, nog isse begeerigh
Na bommelalire bom, &c.
5. Daar 's niet een Capiteyn, nog niet een Soldaat,
Hoe vreeslijk hy siet, en hoe dapper hy gaat,
Of hy loopt wel in 't bosje en speeld' met sijn trosjen
Van bommelalire bom, &c.
6. Daar 's niet een Professor, nog niet een Student,
Hoe vast hy de Boeken in 't hoofd heeft geprent,
Die niet een reys geeren, in 't boek zou studeren
Van bommelalire bom, &c.
7. Ik wed men geen Advocaat vinden en sol,
Al had hy 't schoon drocker als drok met sijn rol,
Of hy sou vaek vaceren, en gaan procederen
Van Bommelalire bom, &c.
8. In 't Land en is nog Rechter nog Schout,

Al is hy in 't vangen wat wreed en wat stout,
Of hy sal sijn boeten wel laten versoeten
Met bommelalire bom, &c.
9. Daar 's niet een Doctoor, noch niet een Barbier,
Of hy sal wel eens seggen tot een mooy Dier:
Moer wilt u niet schamen, komt, laat ons te samen
Van bommelalire bom, &c.
10. Geen Quacksalver zo dapper van schat,
Van Kruyden van Salven, van dit en dat,
Of hy houd vehementen, veel van de unguenten
Van bommelalire bom, &c.
11. Daar 's niet een Speelman, hoe schoon hy ook queelt,
Hoe wel hy op Velen en Cyters al speeld,
Die niet een reys garen, mee speelt op de snaren
Van bommelalire bom, &c.

12. Geen Drucker noch Setter, hoe nauw hy hem wacht
Of hy neemter sijn tijdt toe by daagh of by nacht,
Om Letters te setten, en Vormtjens te netten
Van bombelalire bom, &c.
13. Geen Schoen-maker is so smeerigh gebekt,
Of als hy een Vryster de schoenen aan-trekt,
Hy denkt; moye Meysje, mocht ik jou een reysje
Van bommelalire bom, &c.
14. Daar 's niet een Snyer, die 't laken af knipt,
Die niet eens reys mee op de ketel en stipt,
Ia die sijn partje, niet speelt met zijn hartje
Van bommelalire bom, &c.
15. In 't kort: daar en is niemand so oud of so krank,
't Zy doof, het zy blind, 't zy kreupel, 't zy mank,
Al souwense hippelen, so willense stippelen

Op bommelalire bom, bom, bommelalire
Bom ti bom, bom ti bom, bommelalire bom.

De woorden van dit Liedt geen suyv"re ooren krencken,
Maar arch vaar heur in 't Lijf die 't archste daar uyt dencken.

[A Vos pieds je viens, Madame,]

A
Vos pieds je viens, Madame, Vous déclarer
que mon cœur, Dont voſtre œil eſt le vainqueur,
Pour vous eſt toujours de flame, Et qu'il me fau-

A Vos pieds je viens, Madame,
Vous déclarer que mon coeur,
Dont vostre oeil est le vainqueur,
Pour vous est toujours de flame,
Et qu"il me fau-

dra mourir
Ne me voulant pas guerir.

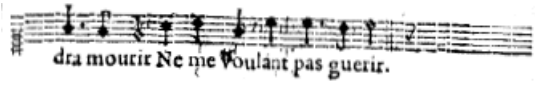

Je vous supplie de croire
Que mon mal est sans égal;
Oüy, la rigueur de mon mal
A tout le monde est notoire:
Pensez donc à me guerir,
Où bien je m'en vays mourir.

Mes pleurs, mes soupirs, mes larmes,
Mes services, & mes soins,
Dont vos yeux sont les tesmoins,
Sont d'assez puissantes armes
Pour vous forcer à guerir
Vostre amant qui va mourir.

Vous seule avez le dictame
Pour me donner guerison
N'est-ce pas avec raison
Que tout le monde vous blasme,
De me voir ainsi mourir
Sans vouloir me secourir.

Voulez-vous qu'on vous accuse
D'estre cause de ma mort?
Voyez que vous avez tort
Sans vouloir chercher d'excuse;
Allons, venez me guerir,
Ne me faites plus souffrir.

[SChoonste Ioffer van het landt,]

Toon: Sofonia.

SChoonste Ioffer van het landt,
Daar mijn hart en ziel na brandt,
Wanneer zal 't weezen,
(Uytgeleezen)
Dat gy deezen
Borst vol quaal, smart en pijn
Zult een reys genadigh zijn;
Den luyster van uw schoont
Geheel mijn hart, en ziel, en zin tot luystren troont.
Maar gy, O Maagdt,
Die rijpe reeden draagt,
Hoord echter nooit mijn klacht; schoon ik ween
Gy toont harder hart als steen.

2.
Want al klaag ik in een woud,
Aan een Beek, of Rots, of Hout,
Het geeft een teeken,
Als wou 't spreeken
Op mijn smeeken;
Maar (helaas!) schoon gy kunt,
't Werd my niet van u vergunt.
Hoe kunt gy O Godin,
Met reden haten my, om dat ik u bemin?
Gy zijd te wijs,
En veel te waard van prijs,
Te loonen zo verkeert, min met haat:
Wijl dit tegen reden gaat.
3.
Neen; ik merk, 't is veynsery,

Lief, een lachjen zeyd het my,
Een vriendlijk teeken
Laat gy spreeken:
Staak uw smeeken
Mijnen vrind
Nu ik vind
Dat gy my van harten mind.
O Hemelsche Godin,
In 't grootst verlies vertoont gy my het hoogst gewin.
Een doodsche wond
Geneest uw blijden mond,
Vergun mijn liefde nu, dat ik dus
Uw korale lipjens kus.

J.v.D.

[HEt vinnig stralen van de Zon]

Toon: Als 't begint.

1. HEt vinnig stralen van de Zon
Ontschuyl ik in 't bosschaadje.
Indien dit bosje klappen kon,
Wat melde 't al vryaadje?
2. Vryaadje? neen, vryaadje? ja,
Vryaadje zonder meenen
Van hondert harders (is 't niet schaa?)
Vind me 'r getrouw niet een.
3. Een wollepsche knaapjen altijdt stuurt
Na nieuwe lust zijn' zinnen:
Niet langer dan het weygren duurt,
Niet langer duurt het Minnen.
4. Mijn hartje trekt my wel zo zeer,
Zo zeer, darde ik het wagen;

Maar neen, ik waag het nimmermeer,
Hun minnen zijn maar vlagen,
5. Maar vlagen die thans overgaan
En op een ander vallen;
Nochtans ik zie mijn Vryer aan
Voor trousten van hun allen.
6. Maar of 't u miste domme maagdt,
Gy ziet hem niet van binnen.
Dan 't schijnt wel die geen rust en waagt
Kan qualijk lust gewinnen.
7. Of ik hem oock lichtvaardig von,
En 't bleef in dit bosschaadje?
Indien dit boschje klappen kon,
Wat melde 't al boelaadje?

P.C.Hooft

Drink-liedt, Om met twee roemers in 't rondt te zingen.

Toon: Pekelharing.

Dees roemers al met de wijn gestoffeerd,
Van *Fala la la la la la la.*
Die zijnder van goeder handen vereert.
Van *Fala la, &c.*
Het is net een paartje, dat gelt u mijn Heer,
Van *Fala la, &c.*
Of wilje 'r ook meer? spreek vry u begeer.
Van *Fala la, &c.*

Of wilje 'er geen meer zo vaar ik dan voort,
Van *Fala la, &c.*
En zalze uytdrinken gelijk 't behoort.
Van *Fala la, &c.*
[(a)] Dit glaasje dat schijnt 'er het eerste verweezen
Van *Fala la, &c.*
[(b)]En deeze die moet 'er de twede weezen.
Van *Fala la, &c.*
Zeg zijnder die glaasjes niet deftig geleegt,
Van *Fala la &c.*
Als hadmenze met een doekje geveegt.
Van *Fala la &c.*
[(c)]Dat wijntje dat loopter zo helder en wel
Van *Fala la &c.*
Wel moetje bekomen mijn nobel gezel
Van *Fala la &c.*

(a) *Het eerste glaasje werd uytgedronken*.
(b) *Het twede desgelijx*.
(c) *Hy schenckt de roemers weer vol*.

Mesjeurs in het rond, dat 's zuyver en klaar,
Van *Fala la, &c.*
(d)Daar is 'er de vijf, en *(e)* +daar is het paar.
Van *Fala la &c.*

Dus gaat het voords rondom.

(d) *Hy geeft die hy 't gebracht heeft de rechte hand.*
\+ *En met de linke de twe roemers.*

De Geest van een Minnaar aan Charon.

Toon: Esprits qui souspirez, &c.

Geest.
Houw Veerman van de Hel! ay wild my overzetten
In Plutoos Heerschappy, by 't onderaarts gespuys,
Ik bid u wild mijn reys en iever niet beletten:
Want langer uytstel strekt my tot een lastig kruys.
Charon.
Wie komt dus onbeschroomt mijn grijze haire*n* quellen?
Zeg my wie dat ge zijt eer ik u wil ontfaan:
Want niemant voer ik in het Coningrijk der Hellen,
Voor dat ik weet wie hem de dood heeft aangedaan.

Geest.
Een al te wreede zaak, nu ik 't u moet verklaren,
't Was liefde die my dreef in prikkels van de doodt.
Ik ben de Geest van d'allertrouste der minnaren.
Dies Charon neem my mee in uwe leere boot.
Caron.
Sta af, wie dat gy zijt, gy zult geen troost verwerven:
Want onbeweegelijk blijv' ik in mijn besluyt.
Al die van vryerij of reyne liefde sterven,
Drijft Plutoos streng gebodt al voort ter hellen uyt.
Geest.
Sa dan, al is 't u leet, ik zal my derwaard spoejen,
En maaken van mijn lijf een bootjen, t' uwer spijt,
Mijn zuchjens zullen zijn de riempjens om te roejen,
Mijn traanen storten wel een beek in *korten tijdt.*

Brabants liedt.

Toon: Nova

1.
BOnjour mainen ingel;
Vind ik au hier ter goejer uur?
Wel hoe ziede gay op may zo zuur?
Of heeft dien stauten bingel
Flus iet gezayt van may dat ik ien ander vray?
Ba main schoon lief 't is klappernay:
Want gay zayt allien main partay.
2.
Ba watte perten
Vind men nau te diezer tayt,
Hoe werd ien mensch nau strax benayt:

Ay wilt 'er niet op letten;
Naar dinken, da gay zayt allayn
Mayn lief certayn,
Want ikik niemant anders mayn
Als au, mayn lieve layzelayn.
3.
Ba pastelenci!
Lesken, doe toch gien vermaan.
Wel hoe! zie de gay may daar voor aan,
Dat ikik in au abcenci,
Mayne vreugd al van may geven zau
Aan een schoon Vrau?
Ba Lesken lief geloft me nau
Da ik anders niemand min als au.
4.
't Klaan Venusventje

Heft mayn hart alzo gerakt,
En hay schoot may mit ienen pail dat 'et krakt.
En ik zay: Wa pastelenci
Voel ikik in 't binnenst van mayn hart
Al iene smart;
De pail au ogskens heeft gezet.
Schon lief 'et is ien zwaar foret.

[NOn, non, non, je ne puis pas]

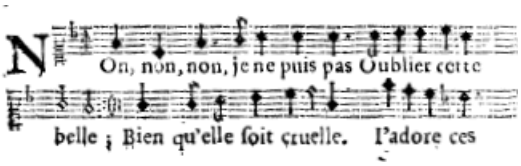

NOn, non, non, je ne puis pas
Oublier cette belle;
Bien qu'elle soit cruelle.
I'adore ces

appas:
Non, non, non, je ne puis ,
Voila l'estat où je suis. suis.

Il est vray que mes rinaux
Causerent mon absence,
Mais hors de sa presence
Ie souffre mille maux,
Non, non.

Ie voulois aymer Philis,
Amaranthe ou Stenelle;
Mais le teint de ma belle

Est de rose & de lys.
Non, non.

Elles n'ont point ses beaux yeux,
Ny sa gorge d'albastre,
Dont je suis idolastre,
Sont mes roys & mes dieux.
Non, non.

Vous qui pouvez tout charmer,
Princesse de mon ame,
Iamais une autre dame
Ie ne sçaurois aymer.
Non, non.

Tyters Minne klagt, over Galathés afkeer.

Stemme: Als Garint zijn oogjes, &c.

I.
ALs ik laast de koele strandt betrat,
Daer mijn Galathe maar alleen met haar lammertjes zat,
En zong een Herders lied;
Ach! vlied,
Riep zy, ô geyle lust! van hier;
Koom golven! doof het vyer
Van Min,
En laet my doch die hette
Niet smette.

II.
Zy en had zo haast dat woord niet uyt,
Oft mijn Galathe nam de vlucht, en zy riep overluyt.
Daer zie ik Tyter staan;
'k Wil gaan,
Eer hy my onverziens verrast,
En na mijn boezem tast;
Want hy
My licht, door minnens hette,
Mogt smette.
III.
Barrevoets trad sy ter zeewaart in,
En mijn Galathee riep my toe, ik en pas op gee*n* Min,
Maar keer die geyle brand,
Van strand,
Tot spijt van 't minnende gemoed,

Dat zich in 't minne voed,
Tot my,
Op dat my minnens hette
Niet smette.

De verliefde Dido, over de welbevalligheyd van Aeneas.

Toon: Compagon demi tour à gauche.

GElijk een Hind ter vlucht geschoten
(Verselschapt met het doodlijck hout
En yzer, dat haar smerten brout)
Nooit vreugdt, of stilstandt heeft genooten:

Zo woelt en raast mijn ziel met minnepest doordronken,
Geen Zydons schat // belet my dat;
Cathagos Glory leyd verzonken,
't Fenijn is my te vol geschoncken.
2.
O Zicheus! uw bitter lijden,
Dat u een broeder-moordenaar
Deed proeven, noch het hoog Outaar,
Kan dat uw weduw niet bevryden,
Dat haar de Pergamasche brand zo fel doet branden?
O Argos! gy / beleegert my,
Gy spaarde my deez' schoone handen
Heel tot mijn boey en wreede banden.
3.
Gy zelf, Iupijn, gy stelt de deugden,
Van uw Anchises trouwe zoon

Met zult een glans, voor my ten toon,
Dat ik verwonnen wensch zijn vreugde.
Wat vederbos kan ooit beroemder helm vereeren?
Zijne oogen, die // Ik stadig zie,
Quetzen my dieper dan de speeren
Van Hector deen de Grieksche Heeren.
4.
O Pazus Koningen, vol weelde,
Verschoon mijn nieu en heftig vier:
Ik min, als Pasife, geen stier;
Maar eener, die gy zelven teelde:
Hy is 't, die Dardaans Stadt, en overoude vesten
(Nu tot een val) // behouden zal,
En stuuren tot gemeenen beste
't Verstroyde overschot ten leste.

5.
Gy mind, *ô* Venus! de Trojanen,
Mits Paris u den Appel gaf,
Waar door haar Iuno heeft een straf
Beschaft van moort en bloet en tranen.
Laat my Carthago met uw Ilium verbinden,
Zo zal de Faam // Mijn staat en naam
Doen blazen door de vlugge winden;
'k Zal ider my gehoorzaam vinden.
6.
Want anders werd geen doodt gewrooken
Aan den Tieran Pigmalion,
Met bloet besmet, die al begon
Met list mijn Vesten te bestooken.
Hy zal de Getulische Iarbas ook doen beven,
En, na den strijd // zal hy de tijd

Doen van Saturnum hier herleeven,
Het hoogste lot, daar wy na streven.
7.
Ik zal u Venus doen oprechten
Een beelt van fijn en louter gout,
En geven jaarlijx onderhout
Uw Priesters, koor- en autaar-knechten.
En zult u Mirth, en Palm, en Tortelbloet zien rooken
Op 't jaargety // dies wachten wy
Dat gy het Troysche hart zult stooken,
En in u en mijn liefde kooken.

Jan Noozeman.

[ROsemont // Zuld gy dan t' aller stond]

Stem: La Cardinalle.

I.
ROsemont // Zuld gy dan t' aller stond
Uw' trouwe Minnaer plagen
Die zijn hart // Als op ge-eeten werd,
Door uwe stuure vlagen;
Ah! schept gy behagen
In zijn leet // En zijd gy dan zoo wreed,
Dat gy hem zoekt te plagen,
Meer als hy kan verdragen.
II.
'k Daght de tijd // Die alle dingen slijt
U end'lijk zoud versachten;
Maar *ô* neen! // U hartjen is van steen.
Het luystert na geen klachten;

Ay! wend u gedachten.
Stopt de vlied // Van alle sijn verdriet:
Want wild gy 't niet versachten,
Zo moet ik troostloos smachten.
III.
'k Wensch de Min // Dat die nog eens u zin
En hart zo mag ontsteken,
Dat gy mee // Door Min en harte wee;
Gelijk als ik moet smeken:
Dan zoud ik my wreken
Van al 't geen // ik Heb tot nog geleen,
Stantvastig onbesweken,
In zo veel harde weken.
IV.
Zo ik Ach! // Dien blijden dag eens sag,
Na zulk een nevel komen,

Dat u hert // Gelijck het mijne werd
Van liefde ingenomen:
Dan bande ik alle schromen,
En ik zou // Door uwer lippen-douw,
Verfrissen en bekomen,
Verfrissen en bekomen.

[IN de Hel // een woning van gequel,]

Stemme: La Moustarde reformée

I.
IN de Hel // een woning van gequel,
Is de pijn (geloof ik) wat te zeggen,
Daar gestaag // de vlammen altijdt graag
d' Aarme mensch elend' te voren leggen,
Maar dit al is niet een mijdt,

Nog ook dese pijnen
Niet eens fier en schijnen,
By de pijn die jemandt lijdt,
Die by een spijtig wijf zijn leeven slijdt.
II.
't Is een leedt // vervaarelijk en wreed
Voor die inde Helle zijn benepen;
Wen Megeer // Haar sittet achter heer,
Die haar plaagt met fackelen en swepen:
Maar dat al, &c.
III.
Het is pijn // Geduriglijk te zijn
Als Tantaal in 't midden van de vrugten,
Die zijn' lust // nog honger nooyt en blust:
Maar niet doet als klagen en als suchten,
Maar dit al, &c.

IV.
't Is elend // Aan ieder wel bekend,
Wen men groot' en sware stene bollen
Moet door dwang // En al sijn leven lang,
Tegen 't steyl van berregen oprollen:
Maar dit al, &c.
V.
't Is ook wat // Te leggen op een vat
En daar mee geduuriglijk te drayen,
Dat de bol / U omloopt als een tol,
Ia dat zinn' en harsenen verwayen:
Maar dit al, &c.
VI.
't Is een smart // Onlijdelijke hart,
Die Promeet op Caucasus moet dragen,
Die gestaag / Een vogel altijdt graag,

In zijn hart en ingewant komt plagen:
Maar dit al, &c.

[ENfin voicy l'Eclipse]

ENfin voicy l'Eclipſe, A ce que l'on pre-
tens, Que depuis ſi longtemps Promet
l'Apocalypſe : Mais ma foy je me ris de cet
aſtre divin, Je me mocque de tout tant
que j'auray du vin.

Enfin voicy l'Eclipse,
A ce que l'on pretens,
Que depuis si longtemps
Promet l'Apocalypse:
Mais ma foy je me ris de cet astre divin,
Je me mocque de tout tant que j'auray du vin.

Faut passer la journée
Sans crainte & sans soucy,
Ceux qui feront ainsi
Passeront bien l'année:
C'est pourquoy je me ris de cet astre divin,
Et me mocque de tout tant que j'auray du vin.
Garnissons nostre pance
De blanc & de clairet,
C'est un fort bon secret
Pour chasser l'influence
Dont menace nos jours ce grand astre divin,
Mais je me ris de luy tant que j' auray du vin.
L'on dit que sur la terre
On ne se pourra voir;
Faut qu'il fasse bien noir
Si je ne voy mon verre:

C'est pourquoy je me ris, &c.
Je laisse dans le doute
Si nous devons perir,
Dans l'heare de mourir
Personne n'y voit goute:
Pour esuiter les coups de cet astre divin
Je luy veux opposer une eclipse de vin.

[TYlaas! mijn suchten is om niet]

Stemme: Allez ou le sort vous Conduit, &c.

1.
TYlaas! mijn suchten is om niet,
De schoonste Maagt, die d' aard oyt heeft gedragen,
En heeft geen deernis met mijn klaagen;
Maar lacht om 't geen zy aan mijn lijden siet.

Silvia wreede gaat nu heen,
En lacht terwijlen, dat ik om u ween,
Nu sy de ooren stopt voor mijn gebeeden,
Sal haest de doodt
Mijn schraale leeden
Helpen uyt de noodt.
2.
De Zon sach noyt bedruckter hart,
Noyt nacht en was verdult met meerder suchten,
Als ik om 's levens leet t' ontvluchten:
Maar waar ik ga, my volgt, mijn eygen smart:
De Wereldt is my veel te nauw,
Ik ben verschrickt, en voor mijn schaduw schouw;
Elaas! ik heb tot mijn verdriet gekoosen,
De schoonste Maagt:
Maar 't hart bevroosen

Dat geen liefde draagt.
3.
'k Verlaat haar nu en wil voortaan
Gantsch doolen gaan aan geene groene wegen,
Daar geenen troost en wort verkregen:
Maar daar de dood moet eyndigen 't getraan.
Ay neen Leander keer, ay keer;
Sy sucht om my, haar hart is alte teer,
't Is razerny, u trouheyt te bestrijden.
Sy is geraakt
Met medelijden,
't Hart inwendich blaakt.
4.
Gebooge kniel ik voor 't Altaar,
En doe voor u mijn leste offerhande;
't Verwacht het vonnis van u handen,

Te leven, of in kort te zijn een baar:
Doch zo u schoonheyt noch blijft straf,
Zo daal ik willigh naar mijn treurich graf:
Maar zo de schoonste krijgt op 't laast medoogen,
Zo is 't getraan
Van mijne oogen
En mijn smert gedaan.

Gesang.

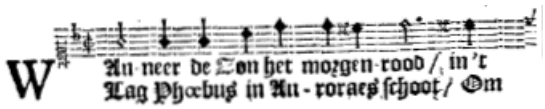

WAnneer de Zon het morgen-rood,
in't Oosten quam ontmoeten
Lag Phoebus in Auroraes schoot,
Om

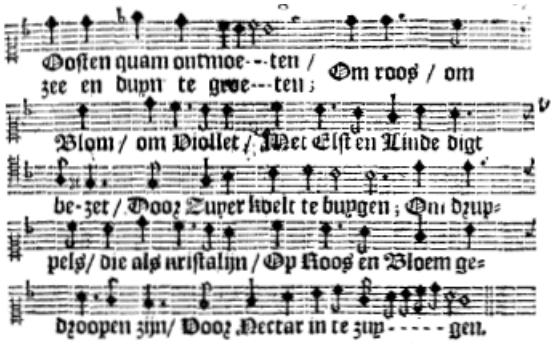
Ooſten quam ontmoe--ten /
zee en duyn te groe---ten ; Om roos / om
Blom / om Viollet / Met Elſt en Linde digt
be-zet / Door Zuyver koelt te buygen ; Om druy-
pels / die als kriſtalijn / Op Roos en Bloem ge-
droopen zijn / Door Nectar in te zuy-----gen.

zee en duyn te groeten;
Om roos, om Blom, om Viollet,
Met Elst en Linde digt be-zet,
Door Zuyver koelt te buygen;
Om druppels, die als kristalijn,
Op Roos en Bloem gedroopen zijn,
Door Nectar in te zuy-----gen.
De versch ontloken dageraad,
Begroet van zuye winden,

Haar morgen luchjes vallen laat,
Op dicht beblade linden;
De Zon, in 't oosten op gestaan,
Speeld met zijn glans op groene blaan,
Van hoog getopte boomen;
Van waar mijn Phillis dreef haar Vee,
Tot op den Oever van de Zee,
En brakke water-stroomen.
3. Haar Schaepjes aan de water kant,
Verquickten door 't verkoelen;
Mijn Phillis gaat terwijl op strand,
Haar blanke voetjes spoelen,
En lobbert in het ruyschend nat,
Dat haar tot aan de middel spat,
Door drifjes opgevlogen;
Noyt zoeter vreugd, noyt blijder dag,

Als toen ik weer mijn Philis zag,
Haar natte leden drogen.
4. Haar open boesem heel ontbloot,
't Albaster wit verdoofde;
Haar blanke kaakjes bloozend rood,
Auroor haar glans beroofde;
Hoe graagde mijn verliefde zin,
Na dit genot, door zoete min,
Doch dorst het niet betrachten;
Dies was de vreugde my een smert,
Een vreugd voor 't oog, een pijn voor 't hert
Een strijd voor mijn gedachten.

Een Onechte Moeder aan haar Mingenoot.

Toon: Ey wat hoort men vieze grillen.

1. Hoe dan! zoud gy my verlaten,
Die gy eertijds hebt bemint?
Hoe! zoud gy my konnen haten,
Die tot u zo ben gezint?
Neen, ik kan het niet geloven,
Ik en kan het niet verstaan,
Dat gy zoud mijne eere rooven
En dan elders minnen gaan.
2. Hebt gy my niet menig werven,
Even met een rijp beleydt,

By uw leeven by uw sterven,
Vaste liefde toegezeyt?
Hebt gy my niet trouw gezworen
Hoger als ik zeggen kan?
Heb ik u niet uytverkoren
Even tot mijn Echte man?
3. Hebt gy my niet schrift gegeven,
Dat ik als uw waarde Vrouw,
Dat ik al mijn gantsche leven
Aan uw zijde slapen zouw;
Godt en wil het niet gehengen
Dat gy zoud meynedig zijn,
Dat gy mij zoud willen brengen
Van de blijdschap in de pijn.
4. Maar voor al moet u bewegen
Deeze vrucht uw eygen kindt,

Dat heb ik van u gekreegen,
Doen gy tot my waard gezindt:
Doen gy my eens plag te stellen
By de schoonste van het landt:
Doen gy my eens plag te quellen
Om dit eygen minnepant.
5. Ziet doch eens zijn geestig wezen;
Ziet eens hoe het op u kijkt,
Zie, gy zijt 'er in te leezen,
Ziet eens, hoe het u gelijkt.
Wel dan, mag ik iet verwerven,
Eert, die gy eens hebt bemint,
Anders moet ik hoere sterven;
En uw vrucht een hoerekindt.

Antwoordt op het voorige.

Wat zal deeze sloor beginnen?
Wat begeert de slechte duyf?
Kindt gaat elders, wilje minnen,
Ik u trouwen? wat een struyf!
Heb ik met u leggen mallen
Waart gy voor een nacht mijn wijf,
Dat en acht ik niet met allen,
Dan en is maar tijdverdrijf.
2. Woorden die de vryers spreeken
Zijn beleeft en hoonig zoet,
Docht 't en zijn maar minnetreeken,
Daar men nooit op achten moet;
Wat de jongmans ooit belooven,
Op den Autaar van de min,

Dat is met 'er daad verstooven,
Als zy hebben haaren zin.
3. Eeden, die de Minnaars zweeren
Midden in het zachte bedt,
Zijn veel lichter als de veeren,
Daar en dient niet opgelet,
Kindt, die vliegen met de winden,
Lichter als een lichte pluym:
Daarom zijnze niet te vinden:
Wantze smelten als het schuym.
4. Heeft de penne wat geschreven,
't Hert en heeft het niet gevoelt,
't Werd van 't laaken uytgewreven
Als men in het bedde woelt.
Mach ik bidden, houd het briefje,
Want het u noch dienen kan:

Gaat, ay, gaat doch, zoete liefje,
Maak 'er zuykerhuysjens van:
5. 't Zuyker zal te passe komen,
Als gy 't kind zijn papjen kookt,
En het briefjen dient genomen
Als gy dan een vuurtje stookt.
Die een kind bij Vrysters teelen
Hebben voor haar moeyte niet,
't Is een pop om mee te speelen,
Voor een die haar maagdom liet.
6. 't Is de zoete Maagdt geschonken
Voor haar maagdelijke bloem,
Zy mach vry daar meede pronken,
Zo mach dragen haaren roem,
Zij mach zeggen, 't haarer eeren,
En vertellen 't alle man,

Dat ze niet en hoeft te leeren,
Dat ze nu het ambacht kan.
7. Wech dan, heyl met al uw klagen,
Wech met uwen mallen praat;
Nooit en zal my 't kindt behagen
Daar geen Bruyloft voor en gaat.

J.Cats.

[PHilles Oogen,]

Toon: Ballet Bronkhorst.

PHilles Oogen,
Door lonkjens altoos blijer,
Hebben wel eer
My bewoogen,
Te worden haaren vryer;

Maar nu is 't veer.
Nu zy mijn hart
Beprikkelt heeft met smart,
En ik mijn zinnen
Haar, door het minnen,
Heb laten winnen,
Stoot zy my in gevaar,
Om dat, om dat ik niemant min als haar.
2.
Mijne pijnen
Bruykt zy tot lekkernijen
Voor haren geest.
Hoe kan 't schijnen,
Dat zy mijn smart en lijen
Noch eens geneest?
Neen, neen, ik schaf

Voor eerst dit vryen af.
Wil zy niet achten
Mijn droeve klachten,
Zo zal ik wachten
Tot zy haar eens bedenkt, bedenkt, bedenkt,
En graagh my het Ia-woord schenkt.

J.van D.

[AMis, que l'allegresse]

A
Mis, que l'allegreſſe Paroiſſe en ce
Pour chaſſer la triſteſſe Voicy de fort
teſtin,
bon vin: Buvons, chantons, rions, Faiſons

AMis, que l'allegresse
Paroisse en ce festin
Pour chasser la tristesse
Voicy de fort bon vin:
Buvons, chantons, rions,
Faisons la

goinfrerie,
Une heure de bontemps
Donne vingt ans de vie.

Ha! que l'ame est immunde
De ces pauvres benets,
Qui ne voyent le monde
Que dans leurs cabinets:
Celuy qui n'a jamais cognu la goinfrerie,
Il ne doit pas compter un moment de sa vie.

Ce que l'auare entasse,
Pour luy n'est que du vent,
Et l'argent qu'il amasse

Il arriue souvent
Qu'il faut l'abandonner, & malgre sa laisine
Des drosles de parens en font bonne cuisine.
Nargue de l'auarice
Et de tous les resueurs
Pour moy tout mon delice:
C'est de voir des buneurs
Lhomme qui ne boit point, & qui ne veut pas suivre
Les plaisirs de Bachus, est indigne de vivre.

[O Zoete brandt van minne,]

Stem: Si tanto gratiosa.

O Zoete brandt van minne,
Die in mijn hert uw vonkjes hebt ontsteeken;
Voer my by mijn Goddinne,

Daar ik met haar in eenzaamheyd mach spreken,
Hoe my de tijd // van 't af-zijn spijt,
Wanneer ik haar moet derven;
Ongunst der Goden,
Doet my wel duyzent dooden,
Om haar sterven.
Is 't Aardrijk overtoogen
Met wolken swert en dikke duysterhede;
Mijn Engel sluyt haar oogen,
En slaapt gerust, ach! leyder, mijn gebede,
En minne-klacht // Zijn niet geacht;
Ha! wreede moorderinne;
Moet ik verliezen,
Mijn leven door het kiezen,
U te minne?
Voeg ik mijn geest tot slapen

Zo zeyd de Min, wech zoete dieverije;
Daar is geen rust geschapen,
Voor die, die haar begeven om te vrije,
Nu ik begin // met zoete min,
Te voeden mijn gedachten;
Voel ik, mijn eygen,
't Gemoed, en zinnen neygen,
Tot veel klagten.
Door oorsaak dat 'er wetten
Zijn, wiens verbond my doen van wreedheyd klagen,
En zoeken te beletten,
Mijn liefde die ik u zo lang zal dragen,
Als op dit dal // mijn ziele zal
In 't lievend lichaem swerven;
Hoop zal mijn peye,
Tot Ziel en Lichaem scheye,
Door het sterven.

[TReur nu, treur nu, ô Rozelind,]

Toon: Courante Simple.

TReur nu, treur nu, ô Rozelind,
Gy die Philander voor een ander mint;
Door trouheydt die u niet en baet:
Siet hoe gy zijt bedrogen;
Maar nu is 't te laat.
2.
Heb ik niet meenigmaal gezeyt
Dat hy in plaats van minnen u maar vleyt,
Tot dat hy eens u eer genoot,
Die gy hem hebt gegeven
En u self ontbloot.
3.
Vaar wel, ik kus noch eens u mont,

Daar gy mijn hert zo diep mee hebt gewont.
'k Heb lang na wedermin gehaakt:
Maar moet u nu verlaten;
Want gy zijt ontschaakt.

J.V.Duisbergh's kusjes.

Wyse:

Lievert zach de schoone roozen
Van Rozettes wangen blozen
Met een lustelijke zin,
En hy bad zijn Engelin,

Haar een woortje toe te luystren;
Maar, vergragende in dit fluystren,
Roofde een kus van wang en lip;
Met een lach sloot hij dit pertje:
Maar Rozette hiel zijn hertje
Voor dit Kusjen *in de knip.*

Wyse:

Paarlemontje zat en lachte,
Dat 'et Visschers oogjen zach,
Die, door deeze lieve lach,
Paareltjens te visschen trachte
In het beekjen van haar mondt:
Maar eer hy 't gevaar bedachte
Ging zijn zieltjen daar te grondt.

Wyse:

Lelia, zo blank als sneew
Hoorde Roemerts montje spreeken:
Dit 's de blankste van onz' eew:
Wie zou niet om kusjens smeeken
Haar sijn gantsche leven lang?
Hy, vrypostig, kuste haar kaaken;
Lelia, tot haar volmaken,
Kreeg een Roos op elke wang.

Wyse:

Ysbrand stondt op 't ys en keek
Starrenoogje vaardig rijden;
Straks zijn koude borst bezweek,
Alsz' in 't zwieren van ter zijden
Hem een flonkrend oogjen zandt;

Dies deed hem de lust verstouten,
's Avonds wat by haar te kouten;
En een kus voor mond en handt
Staaken Ysbrand gantsch in brand.

Wyse:

Bernhart hoorde Geesje zingen
Scheller als de Nachtegaal.
Ach, zeyd' hy, al was ik staal,
Dit zoud my door 't harte dringen.
Dies de Stoutert, half gewondt,
Zaaide kusjes op haar lippen;
Daar hy strax dit rijm op vond:
Ach! deez' lippen, die zijn klippen
Beyd voor ooren en voor mond!

Wyse:

Dit Gezelschap met haar tienen

Waaren op een tijd by een,
Daar men kusten heel gemeen.
Cupido quam haa[...] bedienen,
D' een met pijltjens, d'aâr met brand,
Maar het schalkje raak[...] in d' oogen;
Toen riep elk, wy zijn bedroogen,
Cupido heeft ons vermand.

UYT.

[CLoris, ontwaakt uyt haar zoetste droompjes,]

Stemme: voci tantost.

CLoris, ontwaakt uyt haar zoetste droompjes,
Wandelde onder bedauwde boompjes,
Daar het voorboodje van de Zon
De lustige Cloris alleenig von,

En niet en wiste wat dat 'er blonk;
En 't was uyt Cloris oogjes een vonk.

't Krullende hairtje vloogh door de wintjes,
Vry van strikjes en strikkende lintjes:
't Groentje dat over haar hooftjen hong,
Meynde dat daar de Zon op gong;
Maar 't was een vyertjen uyt Cloris gesicht,
Zo klaar als de Maan of als Phebus licht.

't Grasje stondt op en kusten haar voetjes;
't Lof van de boomtjes dat mompelde zoetjes;
't Vogelgedierte zong Clorisjes lof;
En elcke vogel had open hof:
't Musjen dat tjilpten als 't Clorisje zagh;
Dat niet kon singen gaf Cloris een lagh.

't Nymphje dus eenigh klonk met haar keeltje,
Dit was haar Luytje, en dit was haar Veeltje,
Daar zy de teere voetjes na dwong:
Clorisje huppelde sprongh op sprong,
Dat door haar springen haar keeltje verschoot,
Makende 't halsje en borsjes bloot.

Dit zag een doffer en zocht aen sijn wijfje,
Of zy ook sulk een zoet had aan 't lijfje,
En als hy dat niet vinden en kon,
Vloogh hy na Cloris daar hy het von,
En liet sijn droevigh gayken staan,
Biedende Cloris sijn Minne aan.

't Soetertje leedt het lieefkoosend' beesjen;
En wou het kussen; mit klonkker een peesjen

Van 't minnebooghje, en sy verschoot,
Sy meende dit pijltjen bracht haar de doot.
Maar als sy uyt het bosjen quam,
Voelden sy 't pijltje verkeert in een vlam.

'k Wenschte mijn soetert ook onder de lommer,
Daar sy mocht wandelen sonder kommer,
Tot dat 'er eens een Wichjen quam,
Dat uyt sijn kooker een schichje nam,
En schoot het haar tot in het bloedt;
Op datze met my moght voelen een gloedt.

D.A.I.

[QUay-je fait belle in humaine?]

QUay-je fait, belle in humaine ? Soupirer
eſt-ce un peché ? N'ay-je pas toujours caché Et mon
tourment & ma peine ? Si mes ennuis je n'oſe pas
vous dire Permettezmoy, Philis, que je ſoupire.

QUay-je fait belle in humaine?
Soupirer est-ce un peché?
N'ay-je pas toujours caché
Et mon tourment & ma peine?
Si mes ennuis je n'ose pas vous dire
Permettezmoy, Philis, que je soupire.

Les enfans de ma pensee
Sont les soupirs & les pleurs,
Qui soulagent mes douleurs,
En estes-vous offencée?
Si mes ennuis.

Si lors qu'on vous void si belle,
Qui ne desireroit pas
Gouster vos charmans appas;
Ce seroit chose nouvelle.
Si mes ennuis.

N'est-ce pas bien me contraindre
Los que je suis tout en feu
Dont je brusle peu à peu,
Que je n'oserois me plaindre?
Si mes ennuis.

Le respect & le silence
Seront toujours avec moy;
Ie veux subir vostre loy,
Et pour toute recompense

Si mes soupirs je n'ose pas vous dire,
Philis, souffrez au moins que je soupire.

Huwelyx lof.

Toon: Si tanto gratiosa.

I.
LOf, lof zy dees Godinne,
Die daaglijx 't een geslacht aan 't ander strengelt,
En niet door geile minne,
Als Venus dee, het bloet der wulpschen mengelt,
Maar redelijk en zedelijk
Kan door haar kracht bewegen,

Die min verachten, en wettlijk betrachten
's Hemels zegen.
II.
O voestervrouw der vromen,
Door u is 't dat den oudren wordt gegeven
Met juiching uitgenomen
In 't darde lit hun blijschap te beleven:
Dat uit hun' struik verrijst het puik
Der rankken, elk om 't brave,
Die noch op heden verwekken d' overleden
Uit den grave.
III.
Wat waar 't, rampzalig mensche,
Indienge most uw lieve weerga derven?
Al hadge 's harten wensche,
In eenzaamheyt gy quijnend heen soud sterven:

De goude torts des daags zou korts
Vergeefs op onze daken
Zo helder lichten, noch menschen aangezichten
Meer vermaken.
IV.
Of zome in 's Huwlijx stede
Voor Venus smookte alleen met wierook vieren,
De menschelijke zede
Waar haast gelijk den aart der wilde dieren,
En elk zou boos en Wetteloos
Uw Kerken gaan ontwijen,
Nu vrank en veilig betreden, van die heilig
Willen vrijen.
V.
Lof, lof zy dees Godinne,
Die in haar' stoel zoo heerlijk zit bepeerelt,

En als een Keyserinne
Den Scepter draagt van reedlijkst' deel der Weerelt.
Lang duure uw Rijk, vrouw Huwelijk,
Groot werde uw heerschappye:
Eer lange doetze ontzien ons Tegenvoetze,
Uw partije.

I.v.Vondelen.

Bruylofts-vraag.

Toon: Petit Joye.

IOnghe dochters, kloek van oordeel,
Die hier aan den Amstelkant
Boven and're hebt het voordeel
Van te vryen met verstand:

Wilt mijn slechtheydt niet verachten,
Zo ik u een vrage vraagh,
Die om vreughde te betrachten
Noch te hoogh is noch te laagh.
2. Seght my, wat 'er op der aarden,
t' Samen bitter is en zoet:
Dan geacht heel groot van waarden;
Dan vertreden met de voet;
Dan is 't plomp; dan scherp en spitsigh;
Dan is 't vlugh; en dan is 't tam;
Dan is 't koud; en dat is 't hitzigh;
Dan is 't goet; en dan is 't gram;
3. Dan kan 't lacchen; dan weer schreyen;
Dan vol droefheydt; dan vol vreught;
Dan kan 't knorren; dan weer vleyen;
't zoekt meest geldt / en zelden deught.

't Is van joncks af blindt gebooren;
't Siet noch deur, noch venster aan;
Kond het, 't zou door muuren booren;
't Laat zijn werk en rust vergaan;
4. 't Doet u achter lande doolen;
't Past op pijnen noch op doodt;
't Houdt sijn sieckte niet verhoolen;
't Wordt genesen in uw schoot;
Dan zo wordt het vergleeken,
By een jong gevleugelt kindt;
Dat sijn pijlen heeft bestreeken
Dan met heunigh dan met int.
5. 't Kan gelijk de Katten streelen,
't Geeft sijn zoetheydt als een By;
Maar het streelen kan verveelen,
En sijn angel brenght in ly.

't Wordt gelijk een Visch gevangen;
't wil in 't net al willens zijn:
Doch gevangen zal 't verlangen
Om te wezen uyt de pijn.
6. 't Is een vyer dat sijne branden
Naar geen Zee of water hoort,
Om te raaken uyt sijn schanden
Moet het zijn met vyer gesmoort.
't Heeft veroovert Goden, menschen,
Al wat op der Aarden leeft,
Zelfs de vogels hier om wenschen,
En dat in de stroomen zweeft.
7. 't Kan gelijk de Duyven trekken
Mondt aan mondt, en beck aan beck:
't Kan sijn armen draeyen, rekken,
Als de Wijngaart om een steck.

't Kan, gelijk de Mossels hechten
Schelp aan schelp, en huys aan huys:
't Helpt sijn lientjens arbeyt slechten,
't Voelt te zamen vreught en kruys:
8. 't Rust by daag en 't werkt in 't donkker,
Niet als andre werkers doen:
Steeluy, Boeren, Ioffer, Ionkker
Tot dit werk haar alle spoen.
Bruydegom wilt dit versinnen;
Dat zo ghy dit hebben wilt,
Ghy uw weerhelft moet beminnen,
Want zo wordt uw lust gestilt.
9. Soo de Bruyt dit wil genieten,
Moeten sy lieven haren Man,
Anders sal sy met verdrieten
Derven, 't geen sy krijgen kan.

Een en kan 't alleen niet geven:
Een en krijght het niet alleen:
Want daar twee te zamen leven,
Wordt dit dink eerst recht gemeen,
10. 't Leeft te zamen, 't sterft te zamen,
't Groeyt en bloeyt maar tusschen twee:
Soo daar meer ontrent haar quamen,
Straks zo breekt de rust en vree.
Wilt het by u twee behouden,
Laat het waardig zijn en zoet:
Laat het by u niet verkouden:
Laat het blijven scharp en goet:
11. Zoekt het, doch om enkkel deughden:
Zoekt het met een blijde mondt:
Houdt het matigh in sijn vreugden;
Maakt sijn blindtheydt weer gezondt.

Laat het u sijn pijlen smaken
Zonder bitter, zonder gal,
Zo 'er gal komt aan te raken,
Draaght gewillig 't ongeval.
12. Laat het vlechten sijne rancken,
Als de wijngaart takken vast:
Dan zo sult ghy u bedancken,
Als u tegenspoet verrast.
Is 't gevangen laat het blijven
In het eerlijk Houwlijks net:
Zo zal 't vangen wel beklijven,
En uw blijdschap zijn gezet.
13. Laat het vyer met maten branden,
Stookt de vlam niet al te seer:
Want de Zon zal in dees landen
Morgen, acht ik, dalen weer.

Als het Duyfken veel wil woelen;
Als het Musken dikwijls speelt,
Zal het kaal van pluymen voelen,
Dat omnmatigheydt verveelt.
14. Bruygom laat uw Bruyt verklaren
Dese vraag en haren sin:
Zo sy die kan openbaren,
Is sy waardigh uwe Min.

Dafnis Lente-Klacht aan Dorilis. *Uyt de Florabella van den Duitschen Fenix-dichter* **I Rist,** *door* **I.v.Duisberg,** *dus in Neerduyts Gerijmt.*

DE blijde Lent breekt aan, de lucht werd warm

en klaar / Die gantsch met Hagel / Ys en
Sneew omtogen waar; Maar / schoone Dorilis /
gy stremt van kouw uw vloet / En maakt zo hard
als Ys uw adelijk gemoet.

en klaar,
Die gantsch met Hagel, Ys en Sneew omtoogen waar;
Maar, schoone Dorilis, gy stremt van kouw uw vloet,
En maakt zo hard als Ys uw adelijk gemoet.
2. Het Aardrijk doet zich op, en offert aan den dag,
Wat 's Winters in haar schoot als dood beslooten lag;
Maar, schoone Dorilis, gy sluyt uw hart en zin,
Dat zelf voor u verbaast de werken van de Min.

3. De vloeden overkorst, als met een huyd van staalt
Men nu met kielen ziet beploegen altemaal;
Maar, schoone Dorilis, gy vriest weer op een nuw,
En schoon ik heeter min gy werd te meerder schuw.
4. De Vogels tjilpen bly, en schaatren, in hun vlucht,
Met haar lieftaalge stem in 't welfzel van de lucht;
Maar, schoone Dorilis, gy dringt in mijn gemoet
Met klanken die uw hart met harde gramschap voed.
5. De nachten werden kort, de dagen lief en lang,
d' Opgaande Febus draalt tot zijnen ondergang.
Maar, schoone Dorlis, uw aanschijn laat gy zijn,
Tot mijner korte vreugd, en tot mijn lange pijn.
6. De bloemen die hier mild in veld en hoven staan,
Die bien ons oog' om 't meest haar schoone verwen aan;
Maar, schoone Dorilis, gy bergt uw oogen-licht
En uwer wangen blos, voor mijn vergraagt gezicht.

7. Thans, nu den Hemel lacht begeeft zich vry uyt d' aard
Al wat en mensch en vee verquikt en blijdschap baard;
Maar, schoone Dorilis, ay zeg, hoe komt 'et by
Dat uw en 's Hemels mond niet lacchen even bly?
8. De beekjens ruyslen vrô, de vogel tiereliert,
Elk bloempjen komt uyt d' aard, met zondags kleen geciert;
Maar, schoone Dorilis, wat is doch u geschiet,
Dat Dafnis graag gezicht uw pracht niet mee zo ziet?
9. Zeg, schone Dorilis, ay zeg, wat is uw wit,
Dat gy zo gantsch vertoont het tegenspel in dit?
'k Wed ik het raaden dar: wen ons de herfst verschijn
Wil schoone Dorilis de blijde Lente zijn.

[ALors que je tiens un verre]

A
Lors que je tiens un verre d'Un friant vin
Bourguignon, le parle d'amour, de guerre, Ie
fais le bon compagnon: Boire, manger, & la la la,
Qui n'aymeroit pas ce- la? la?

ALors que je tiens un verre
d'Un friant vin Bourguignon,
Ie parle d'amour, de guerre,
Je fais le bon compagnon:
Boire, manger, & la la la,
Qui n'aimeroit pas ce-la? la?
Un table bien garnie
De mets tres-delicieux,
Cela réjouit la vie
L'ame, l'esprit, & les yeux.
Boire manger.

Si y a quelque fillette,
Ma foy je ne me sens pas,
Pourveu qu'aux jeux d'amourette
L'on jove apres le repas.
Boire manger.
Qui n'ayme la bonne chere,
Et les plaisirs de l'amour,
Ie souhaite que sa Mere
Le maudisse quelque jour.
Boire manger.

[ALderbequaamste schoone maagt,]

Stem: windeken.

1.
ALderbequaamste schoone maagt,
Eerbaar, wijs, en jong gedaagt,

Costlijk, waardig,
Heusch en aardig,
Geestig, vrolijk, zacht en zoet,
Treffelijk, maar niet hoog van moet.
2.
Niet stuyrs noch wreedt van hert en sin,
Croonens waart als Koningin,
Ook by kleene
Recht gemeene
Nimmer anders dan de lien
En mag men frayer *NIMPHE* sien.
3.
Lichter als *PHOEBUS* stralen ligt
Is u zuyver gezigt,
Schoone rozen
Doet gij bloozen

Onder dat sneewitte vleys,
Costelijk, cierlijk noch een reys.
4.
Heusch en beleeft van spraak en mondt,
Teer van handen 't aangesicht rondt,
Rank besneden
En uw leden
Daar de kleeren zo om staan,
Al of 't een Schilder had gedaan.
5.
Soo 't u Princesse maar geviel
Dat mijn opgetrokken ziel
U te degen
Moet bewegen,
En gy my u dienaar kendt,
Zo blijft mijn blijdschap zonder endt.

[OOrzaak van mijn vreugde,]

Stemme: Pronkje van de Maagden.

Ty.
OOrzaak van mijn vreugde,
Is mijn brand te blussen,
Spiegel aller deugden,
Weygert gy te kussen?
Mach ik ondertussen,
Mijn straffe Galathe,
Met pronkjes // van lonkjes,
Niet kijken // jou prijken?
Wat doeje dan mee?
Waar toe zo af-keerig?
Kan 't u niet vermaaken?
Daar ik zo begeerig,
Uw gebloosde kaaken,
Gaarne eens zou raaken,

Mijn straffe Galathe,
Wat lijkt het // j' ontwijkt 'et,
Met muylen // en pruylen,
Wat doeye doch mee?
Kijkt eens uyt u oogen,
Die gy met u sluyer,
Dicht hebt overtogen,
Nu ik met u kuyer;
En hoe langer hoe luyer,
Mijn straffe Galathe,
Wat bedrijfje // wel kijfje?
Om lusjes // van kusjes?
Wat doeje dan mee?

Ga.
Tyter zit doch stille,
Wat beduyt dit quellen?
Deze malle grille,

Die jou 't hooft ontstellen;
Waar toe al dit lellen?
Gaat weg, laat my met vree.

Tyt.
Nou Troosje // een poosje,
Weest groentjes / geeft zoentjes,
Zo zelje weer mee.
Hemelsche Banketjes.
Zuyker zoete vleysje;
Hey! noch even netjes,
Zoete lieve Meysje;
Troosje noch een reysje,
Zo laat ik jou met vree;
Wat zo ziet // die noo vlied;
Voor lusjes // van kusjes,
Die zel dan weer mee.

[KLeene Goodtje, groot van krachten;]

Toon: Athalante.

1. KLeene Goodtje, groot van krachten;
Die de grootste machten
Van Godt of mensch
Beheerscht, na wensch;
Dat zelf Iupijn om hoog,
Als onderdaan
Voor u moet staan;
Hoe lang zal ik noch wachten,
Eer gy de kouw
Van mijn Iuffrouw
Verdrijft, met uwen boog.
2. Gy hebt Iupiter doen dalen
Uyt zijne hooge zalen,
Om met een dier

Zijn minnevier
Te blussen in haar schoot.
Godt Febus zelf
In zijn gewelf,
Heeft van uw minnestraalen
Den brand geproeft;
Schoon zy bedroeft
Nooit wedermin genoot.
3. Pluto, in het rijk der Hellen,
Hebt gy konnen knellen,
Toen uwen brandt
Nam d' overhandt
Van 't branden zijner poel;
Al wat 'er leeft,
Hoe hoog het zweeft,
Gy weet het neer te vellen:

Het grootste dier,
De kleenste mier,
Heeft van uw brand gevoel.
4. Visschen, vogels, vee en menschen,
Dwingt gy naar uw wenschen,
Hoe kan 't dan zijn,
Dat *Rozelijn,*
(Mijn lief) uw wederstaat?
Of schroomt uw pees,
Haar teder vlees
Met pijltens te verflenssen?
Geenzin; haart hart
Is veel te hard;
Gy weet tot haar geen raad.

J.v.Duisberg.

Zang.

Op de Wyse: Iet moet ik u Laura vragen.

POET. DIANIER. KORIDON

POE.
DIanier roeide in een schuitje
Met haar keeltjen onder 't fluitje
Van haar vryer Koridon.
Doris kroost met natte pruyken
Flux quam van de gront opduyken,
En zich bakten in de Zon.

Na veel zingens dees gelieven,
Beurt om beurt een lied aanhieven,
Liedtje, zonder wederga.

Sy prees 't mijen, hy het huwen:
d' Een wou vryen, d'ander schuwen.
Sy zong voor, en hy peep na.

Dia.
MAagden die den rey vercieren
Zijn als Febus lauwerieren:
Maagden groenen als de palm.
Wat zijn vryers woorden heden,
Hun beloften en hun beden,
Meer als krachtelooze galm?

Ko.
MAagden die de min uit sluiten,
Hare jeugt verydeltuiten,
En verwekken niemants gonst
(Men mag 't zus of zo bewimplen!)
Och wat is het, als met rimplen

d'Ouderdom het voorhooft fronst?

DIA.
VOrhooft frontze, die met zinnen
En gedachten staat aan 't minnen
Is het niet een zotte klucht,
Dat men laat zijn vryheyt slippen,
Om het drukken van de lippen,
Om een scharrebiers genucht?

KO.
ZOtter is 't jeugts frissche roozen
Achtloos te verruckeloozen,
En den minnaar slechts te spijt,
Na goe dagen, en quae nachten,
Vreugt noch zegen te verwachten,
Maar elx laster en verwijt.

DIA.
KOridon, gy meugt wat praten,
Maar ik zal u eeuwig haten,
Boeime niet door dwaze trouw,

KO.
Dianier 't zijn meyskens vlagen.
'k Zal u eeuwig liefde dragen,
En hoog achten als een vrouw.

DIA.
IA zo sluyt men met verlangen,
Om het vogeltje te vangen,
En te sluyten in een kouw.

KO.
Neen zo lokt het harders knaapje,
Om het afgedwaalde schaapje
Dat hy garen hoeden zou.

DIA.
KOridon, zet me op aan d' elzen.

KO.
Die malkanderen omhelzen?

Dia.
Koridon gy zijt een boef.
Laat de maagden eenzaam peynzen.

Ko.
Dianier, hoe kunje veynzen.
Zonder vryer, zonder troef.

Poe.
Onder spel van zang en fluytje
Vat een buy in 't zeyl van 't schuytje,
Mit sloeg 't om: zy riep in noot.
Hy omarmde Dianiertje;
En kreet: water, blusch geen viertje,
Dronk met haar een zoete doot.

Trinck Liedelein.

1. Hertzliber Bruder mein
Gar auß will ich dirs bringen,

Dis Gläslein mit dem Wein:
Was? Das, das? Ja,
Ja, ja, ja, und das Gläselein so klein.
2. Das selbe rein auß seyn soll,
Auff deiner Liebsten Gesundtheyt,
Der du so gerne soltst,
Was? das, das, Ja,
Ja, ja, ja und das Gläselein so klein.
3. Nun setz es an dein Mund,
Und wolst dat gar außsauffen,
Gar auß, biß an dem Grund.
Was? Das, das? Ja,
Ja, ja, ja, und das Gläselein so klein.
4. Der sach ist recht ge schehn,
Das vorn war wol gestand en,

Das soll biß unten stehn.
Was? Das, das? Ja,
Ja, ja, ja, und das Gläselein so klein.
5. So lebt man in der Welt
Und haben auch bißweilen
Den Beutel ohne Gelt.
Wer? Du. Ich? Ja,
Ja, ja, ja, und den Beutel ohne Gelt.
6. So lebt man hundert Jahr,
Und dan einmahl gestorben,
Das schad uns nicht ein Haar.
Wer? Du. Ich? Ja,
Ja, ja , ja, und das schad uns nicht ein Haar.

Sang.

Stemme: Ne vous offences Madame.

DIANIER ik kent u wezen,
Trotst des Hemels Goden hoog,
En u oogen hoog geprezen
Trotzen 't eenig wereldts oog.
Lelien en Roozen t'zamen
Op u wangen zijn gemengt,
En u vlechten 't gout beschamen
Dan men uyt Milanen brengt,
Ik beken, 't zijn groote krachten,
Doch geen wonder geeft het mijn,
Dat zy niemandt t' onder brachten
Want zy niet gewapent zijn.

Hoogh en uytgenomen sinnen
't Herte dat de minne vliet,
't Wapen daar 't mee is te winnen
Is beleeftheydt, anders niet.
Veele Vrouwen die geboren
Zijn geweest van krachten slecht,
Hebben in het ziel bekoren
Hier mee wonder uytgerecht.
Die aan schoonheyt haar vergapen,
Of aan 't wesen hoogh geacht,
Dunkt my dat haar schoonder wapen
Laten winnen van de kracht.
Gy versuurt uwe manieren
Met u trots en hovaardy,
Hoeveel d' ander gaven cieren
Alzo veel ontzieren zy.

Gy moocht ander gaan vermaken
Die zo schoon u selven vijndt,
IULIETTE doet my blaken
Die my veel volmaakter schijnt.

[I'ayme les plaisirs de la vie,]

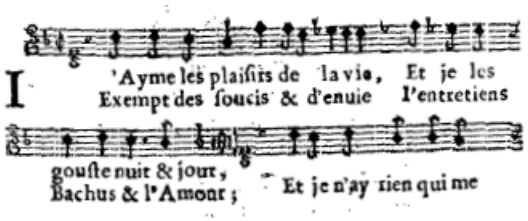
I'Ayme les plaiſirs de la vie, Et je les
Exempt des ſoucis & d'enuie I'entretiens
gouſte nuit & jour,
Bachus & l'Amour ; Et je n'ay rien qui me

I'ayme les plaisirs de la vie,
Et je les gouste nuit & jour
Exempt des soucis & d'enuie
I'entretiens Bachus & l'Amour;
Et je n'ay rien qui me

réueille
Que les Dames & la bouteille.

Du plus ou du moins je m'en mocque
Dans le repas le plus parfait,
Ce que je crains, c'est l'equiuoque
Lors que le vin est au buffet:
Ma cruauté est sans pareille
Contre les voleurs de bouteille.

Je veux viure selon ma mode,
Boire, & rire sont mes desirs,
Et j'irois dedans l'antipode
Pour chercher de nouveaux plaisirs;
Car jour et nuit je me réueille
Pour les Dames & la bouteille.

Laissons conduire à la nature
Le monvemens de nostre corps,
Taschons que nostre joye dure
Auant que d'aller chez les morts;
Et jour & nuit faisons merveille
Pour les Dames & la bouteille.

[IN armoe leef ik onbenijt,]

Stem: Nachtegaal kleyn vogelken.

IN armoe leef ik onbenijt,
Lof armoed lof,
Een herdertje dat my vierigh vrijt
Is van leeden, besneden, 't kan zeden,
Tert een van 't hof.
Met sorg en is hy niet geplaagt

Als de giergaarts zijn,
Maar d' overvloet hem als my mishaagt,
Wat baatze? versmaatze, neen haatze,
Want zy baart pijn.
Mijn Minnaars grove wolle rok
Die en walligt my niet,
Nog ook zijn groene hazelaar stok,
Hy is machtig, waarachtig, noyt klachtig,
Van zwaar verdriet.
In hem leeft nog den ouden mensch
Daar men spottig me lacht,
Die 't gierig gout derft en heeft sijn wensch,
Niet hatig, maar batig, en statig,
Naar Godsdienst tragt.
Het Vee en Schapen zijn sijn lust,
Met wiens wol hy hem dost,

En 't vrolijk gevogelt dat naaulijx rust
Die vermaken, sijn daken, wij raken
Licht aan de kost.
  Wy leven rustig en vroo,
Wie heeft meerder geheugt.
Wy ruylden met onzen koning noo,
Want 's Hofs weelden, vereelden, men deelden,
Daar noyt veel vreugt.
  Lof vrolijk lage boeren-huys,
Daar zelden yet mist,
Is 't kleyn 't heeft wederom kleynder kruys
Als het hooge, vermogen, bedrogen
Hof vol van twist.
  Geyl is 's Hofs Min, en zo 't wel gaat
Is liefs Moeder 't gewin,
Met t' zamen begeerte na grooter staat,

Wy verkeeren, met eeren, en sweeren
Een trouwe Min.

t'Samenspraak tusschen Damon en Dorinde.

Toon: Als 't begint.

O Lief Dorinde waarde Maagt,
Ick sal u schoonheyt prijsen
En steeds eer bewijsen,
Mits die my behaagt:
Volmaakten Engel,

Hoort mijn klachten aan,
Siet eens hoe dat ick hengel
Om u min t' ontfaan,
Wilt my van smert ontslaan.

Dor.
Of het geluk u gunstig waar,
En u zoo veer liet komen,
't Meer gy soud gaan roemen
Van 't geluk so dra:
En ik u branden
Maar eens had geblust,
Gy liet my dan in schanden,
Neen, ick heb geen lust;
Niet beter dan gerust.

Dam.
Weet ghy wel wat de liefde al doet?
Heb ik niet dik u Schapen,
Doen gy laagt te slapen

Voor den Wolf behoed?
En voor 't verkrachten
Van den Bos-God Pan
Die na u eer zo trachten,
Wie hielp u daar van?
'k Verjaagde den Tyran.
  Ik heb geen koude wind ontsien;
Daar toe geen guere buyen,
Uyt den Noord of Zuyen;
Maar op u gebien,
Ik heb gaan drijven
Al u vee gejaagt,
Om in u stal te blijven,
Hiel ik steets de wacht,
Voor 't ondier in der nacht.
  Ik eysch geen loon noch wedermin.

Voor al mijn trouwe daden
Isser geen genade,
Schoone Harderin?
Mijn docht ten lesten,
't Is mijn levens draat,
Voor dien had ik een queste
Maar het is te laat,
Och Menschen doch wat raat?

Dor.
Ik ben u gunstig wat u deert,
Ik sal u trouwheyd loonen,
En liefde betoonen:
Maar dan swijgen leert/

Dam.
Komt dan Dorinde,
In dit Else lof,
Daar zal ons niemant vinde:

Dor.
Damon niet te grof,

Mijn eer verdwijnt als stof.

[ROsamonda mijn waarde,]

Stem: Amarilla mia bella.

ROsamonda mijn waarde,
O zieltje van mijn ziel! mijn tweede leven,
'k Wil u mijn zieltje geven;
Ach! ach ik smelt in brakke tranens vlieten,
Mits ik niet mach genieten,
Mijn grage lusjes, die rijp zijn in 't verlangen,
Om te kussen, om te kussen, om te kussen,
Uw wangen.
II.
Ey! mijn schoone kan 't wezen,

Dat gy mijn lusjes meugt die vreugd onthouwen,
Zeg wreedste aller vrouwen?
Noem ik haar wreed? o neen! het is vergissen,
De liefde doet mijn missen,
Alle mijn zinnen, zoo dat ik dool in 't spreken,
Ach! mijn hertjen, ach! mijn hertjen, ach! mijn hertjen,
Moet breken.
III.
Mijn beminde! ik sterve,
Oy me! mijn zieltje wil van 't lichaam scheye;
't Is langer niet te peye,
't Vertrouwt geen meer op hoop zo vaak gelogen,
In liefde my bedrogen;
Ey! gund my 't leven, en laat my (Lief) niet sterven,
Maar een kusjen, maar een kusjen, maar een kusjen
Verwerven.

IV.
Kan een kusjen my 't leven
Behouden doen, mijn Lief? zoo gund my kusjes,
Tot leven van mijn lusjes;
Ach! wilje niet dat ik die gunst verwerve,
Zoo moet mijn liefde sterven;
Ach! al te wreede, hoe zou u hertje kunnen,
My mijn leven, my mijn leven, my mijn leven
Misgunnen?

Dooden-dans.

Toon: Als 't Begint.

VOegd u aan de krans
Van ons Dooden-dans

Overleede mans,
Die kreupel gaan,
Stel uw stokjes ree,
En uw krukjes mee,
Die uw oude wee
Ons wijzen aan.
Hippel homp pomp pomp
Met een dwerse stromp,
Laat uw oude romp
Ons rey verzien.
Ider stel hem rad
Met zijn oude gat,
En hy vat // na de schat
Dien wy hem bien.
2. Oude wijfjes kom,
Hippel mee rondtom,

Sla de keteltrom,
Sa, dob dob dob;
Tree al hinkend aan
Laat het spintuyg staan
Van uw Toverwaan,
En rijt 'er op;
Schoor uw bonte rok,
Geef u op de stok,
Luyt de zwarte klok,
In Plutoos naam;
Onze gantsche Rey
Zal u doen geley
Onder d' aard // daar de waard
Dacht bequaam.
3. Muffe jonghmans, bey,
Eer ons dansen schey

Uw berouw geley
Begeeren wy;
Breng ons nu 't gemak
't Geen u troutje brak.
In een leere zak
Aan brokjes by.
Spoeid uw loome tred
Naar het doode-bed
In de kring gezet
Voor laat berou;
Laat 'er vry wat plaats
Voor de oude maats,
Die de noot // van de dood
Ons strekt in jou.
4. Kom al mee op 't lest,
En vervult de rest,

Oude Vrijsters, prest
U aan ons zy.
Schoon u d' aard ontzeyd
Alle vruchtbaarheyd
Ider is bereyd:
Wy staan u by.
Schoon uw Maagdom huylt,
En aan kreukjes pruylt,
Zeg ons wat 'er schuylt,
Wy smoren 't uyt.
Hey! za! wakker aan
Laat ons ommegaan;
Onze rey // heeft geley:
Dies gaan wy uyt.

[HIer sta ik voor mijn liefjes deur,]

Toon: Petit Rojal.

HIer sta ik voor mijn liefjes deur,
En overdenck de plaagen
Die zy my doet dragen,
Dat ik stadig treur.
'h Heb u heele jaaren
Haar, door trouwe min,
Mijn hartje doen bewaren;
Maar zy wroed daar in
Gelijk een Vyandin.
2. Geniet ik d' eer dat ik haar spreek,
Ik doe niet dan vermanen
Haar, met zucht en tranen,

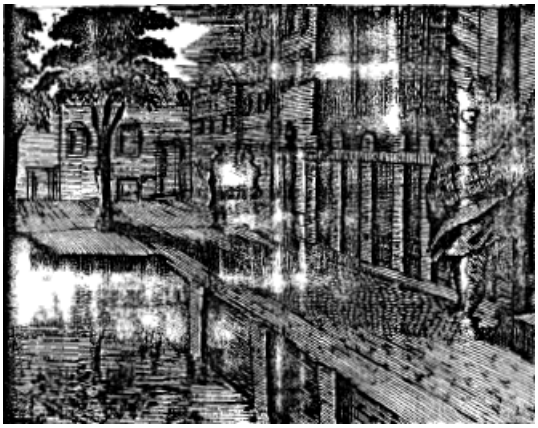

Die ik stadig leek;
Maar haar steenen herte,
Hard als Diamant,
Gevoeld noch vier, noch smerte,
Hoe mijn ingewand
Van ware liefde brandt.
3. Wijs ik mijn lief haar wreedheyd aan,
By Ioffers, haars gelijcken,
Die langs deeze wijken
Met haar Vryers gaan.
Zy, om my te quellen,
Zeyd, ay ga, mijn Vrind,
Die Ioffers mee verzellen,
Wijl ik mee bezind
Een ander die my mind.
4. Dus kruyst zy staag mijn trouw gemoed,

En met haar glinstrende oogen
Stookt haar hoogh vermogen
My een heter gloedt.
Schoon ik dan wouw scheyden;
Zij houd my gevaan:
Dies zal ik zo lang beyden,
Tot zy my neemt aan,
Of ziet in vuur vergaan.

J.v.D.

[TYter zach lest, dat zijn Rozemondt]

Toon: La Mostarde, Novelle.

TYter zach lest, dat zijn Rozemondt
Liet haar schaapjes langs een beekje grasen
Dat beplant met elseboompes stondt,
Daar zy terwijl 'er beesjes klaver-lazen,

Met haar rokjes opgedaan,
Plasten in de vloetjes
Met haar bloote voetjes.
Hy, zich schuylende in het groen,
Zach al zijn Rozemondtjes doen.
2. 't Meysje, dat alleenigh dacht te zijn,
Trad te met wat dieper in de stroompjes,
Om te koelen haare minnepijn;
Maar haar Titer, loerende in de boompjes
Zach van verre, hoe dat zy,
Boven haare knietjes,
Lobberd' in de vlietjes
En dat zy schier had ontbloot,
(Ik durreft 't niet zeggen) haar heele schoot.
3. Wijl zy dus al trentelt heen en weer,
Liep haar Tyter stilletjes omhelsen,

Zij, verschrikt, zeeg in zijn armen neer,
Maar hy droeg haar op een bed van elsen,
En ontreeg haar bange borst,
Kussende de schorsjes
Van haar blanke borsjes,
En dus, in een oogenblik,
Verkoelden hy haar brandt, en verdreef haar schrik.

[LIeve nachjes!]

Stem: Ballet Bronkhorst.

LIeve nachjes!
Gy die getuige van mijn trouwe minne zijt;
Mijn gedachjes,
Mijn ziel, mijn hert, mijn zinnen zijn uw toegewijt;
Ach! hoe vaek,

Zoekt de liefde liefds vermaek,
Met ziel en zinne,
O aerdsch Godinne,
Op 't soetste minne,
Te voeden in de nacht,
Met liefd', met liefd',. met liefde mijn gedacht.
Als de Reye
De nacht-Godin Diana, met een Hemels stoet,
Doet geleye,
Ter plaets, daar haar Aurora met goe morgen groet;
Doet gy mijn
Voor dag en Zonne-schijn,
Uyt liefde komen,
Aen d' Amstelstroomen,
Wiens Linde-boomen,
En hoog getooyde blaan,

Mijn klagt, mijn klagt, mijn klagten horen aen.
Groene linde
Gy die mijn minne-klaghjes als een Echo meld.
Aan 't geminde,
Wanneer gy uwe takjes, naar haar venster helt,
En gevoelt // een lieffelijke koelt,
Mijn sinnen juygen,
U takjes buygen,
Om te getuygen,
Mijn minne aan die geen
Wiens ziel, wiens ziel, van my wordt aangebeen.

[IK vryden eens een leelijk Dier]

Toon: Gezwinde Bode van de Min.

IK vryden eens een leelijk Dier
Om haar mooje geldt:
Maar ach! ik vond het minnevier
Zo by my gestelt,
Dat ik dacht, wat is goud,
Als men die, die men troudt
Niet mindt;
Maar alleen het geld bezindt?
Als het Echt verbondt
Heeft alleen zijn grondt
Op het blinkend geldt,
Dan is d' Echt te slecht gestelt.
2. Wanneer men moet alleen 't gerijf
Hebben van de beurs,

En niet durreft met zijn Wijf
Komen op de veurs;
Dan is 't eerst dat men wacht,
Dat men werd belacht.
Neen, neen:
Liefde eyscht geen geld alleen;
Maar daar by een Maagd,
Die ons meer behaagt
Als den grootsten schat,
Die 'er ooit een Vorst bezat.
3. Ik vraagden 't haar; maar dacht met een,
Meysje waar je traag;
En juyst, (o vreugd!) zo zeyde neen
Op mijn eerste vraag.
Toen nam ik 'er mijn keer,
En ik lieter de eer

Aan haar;
Want ik bleef toen voort van daar.
'k Wed wel meenig bloed
Die, om geldt en goed,
Is in d' Echt getreen,
Liever had zo een blaauwe scheen.

[DEn Hemel wil getuygen,]

Toon: Asteuri sei tanto gratiosa.

DEn Hemel wil getuygen,
De lichte Maan met al haar gulde sterren,
Hoe wy ons herte buygen
Voor 't licht dat staag ons sinnen kan verwarren,
Wij roepen al, met bly geschal, de Mey is ons verschenen,
Die ons uyt minne, dees groote Coninginne

Komt verleenen.
Hoe kan het landt en d' aarde
Met kruyt, met wijn, met loof, of bloemen kroonen,
Ten waar haar dees alwaerde
Met nieuwe krachten stralen quam verschoonen:
Dit aangesicht, geeft glans en licht, aan *Phebus* gulde oogen,
Ons goedertieren, Goddinne die wy vieren
Naar vermogen.
Maar was 't haar wel behagen,
Den strangen winter ende koude regen
Van al ons droeve dagen
Verdweenen en verlichten door haar zegen,
Wanneer zy lacht, ter middernacht, begint de Zon te schijnen,
De bange herten en denken noch aan smerten

Noch aan pijnen.
De vlugge vogels quelen
Wanneer sy veld of wegen gaan betreden:
De sachte winden spelen,
Het woudt verciert thien-duyzent dertelheden,
De weyden 't vee, de dulle Zee, de visschen in de stromen
Vernieuwen 't leven, het acht haar aleven
Wel komen.
Dees Mey zal altijdt duuren,
Hooghdragend' volk komt, offert uw gedachten,
Hier schijnen jaren uuren,
Hier hebt gy niet als somer te verwachten,
Dees vlechten blont, dees morgen-stont, dees lipkens root als roosen,
Dit zijn de kaken, die altoos Lenten maken
Met haar bloozen.

[WAar toe of ik mijn zin,]

Stemme: l'Orange.

WAar toe of ik mijn zin,
In lusten van de min,
Zo licht en los vervallen laat,
Op een Iufvrou te hoog van staat?
Wiens reden, en zeden, doen vaste blijk,
Dan men nau haars gelijk,
In waarden, op aarden
Zo schoon zou vinden, en daar by zo rijk.
II.
Was ik van meerder goed,
Als wel mijn Iufvrou doet,
Zo had ik hoop dat ik haar zou,
Verkrijgen tot mijn eygen Vrou;
Op heden, sijn reden, noch trouheyts kracht,

By rijkdom niet geacht;
Haar gaven, die draven,
Na geld, na goed, na staat en hoog geslacht.
III.
Al hoe wel dat ik mijn,
Hou van geslacht te zijn,
Zo hoog en eel gelijk als zy,
Maar 't komt in rijkdom gantsch niet by;
Mijn zinnen, die minnen haar niet om 't goed,
Maaar uyt een trou gemoed;
Door reden, in zeden,
Haar schoone jeugt van jongs is opgevoed.
IV.
Dewijl mijn Iufvrou heeft,
Al wat de wereldt geeft,
Dat 's rijkdom, wellust, staat en eer,

Na wil, na wensch en na begeer;
Al heeftze, en leeftze na lust daar van,
Noch schort 'er yets wat an,
Me-vrouwe // dat 's trouwe,
Waar in men mijns gelijk niet vinden kan.

Schey-liedt. Aan Forida.

Toon: Fortuyn eylaas bedroeft, &c.

O Lief! noch liever, dan toen ik uyt loutre min
U in mijn armen sloot en kuste naar mijn zin;

O lief! noch meer van mij bemindt dan ooit voorheen,
Te wreed, te wreed, te wreed werd gy my afgesneen.
2. Mijn bang beklemde hart, met droefheyd overlaan,
Barst uyt mijn droevig oog den eersten liefde-traan;
Ach! wierd uw Ouders hart en 't u hier door verweekt,
Zo had mijn oog met nut dit droevig nat geleekt.
3. Maar wijl een vuylen damp van nijdig ongediert
By u mijn goeden naam en faam en eer ontciert,
Zo heb ik (laas!) verdient zo lang gy dit gelooft,
Dat gy, dien ik bezin, my werd zo wreedt ontrooft.
4. Wat baat nu dat ik my met zucht en droefheyd spijs?
En eer den nacht begint al uyt het bedde rijs?
Wat baat nu dat ik knaag mijn hart en zinnen af,
Mijn lief (ô wee!) mijn lief is my doch even straf.
5. Doch overwaarde Maagt, wijl u mijn leet behaagt,
Behaagt my dat mijn hart dit leedt geduldig draagt.

Wat my om u geschied, al was 't het quaadste quaadt
't Behaagt my dat ik 't lij, zo gy 't my lijden laat.
6. Schoon dan uw Ouders wil of d' uwe my verstoot,
Ik zal u evenwel beminnen tot de doodt.
Schoon gy my min ontzeyt, dit, evenwel, blijft staan,
Dat gy, zo lang ik leef, nooit uyt mijn hart zult gaan.
7. Een bee heb ik op u, eer dat ik van u treed,
Dat is, dat gy niet licht mijn trouwe min vergeet;
Op dat een ander u niet aan zijn zinnen strik,
Voor dat hy u zo trouw, of trouwer mind, als ik.
8. Vaar wel dan dierbaar pant, daar ik zo drief van schey.
Gods zeegen en gena blijf u voor eeuwig by.
Hy zend' u toe een man, zo rijk, zo vroom, zo goedt,
Als ik een Vrouw begeer, en nu verliezen moet.

Uw eeuwig minnende
Damon.

Bruylofts may-liedt, Op den tweden avont.

Toon: De Mey die komt, &c.

DE Mey die komt 'er ons by // zeer bly,
En wijst ons aan de groene zomertijd;
Elk beesjen op der aard // dat paart',
De Leeuwerk zingt, de Doffer 't Duyfje vrydt,
De Visjes in de zee
Die minnen 't minnen mee;
Hey! waarom stellen wy 't minnen dan uyt,
En loopen alleen;
Neen suffers loop heen,

Ik hou 't met de bruyd.
2.
De Ioffers zijn zonder troef // en droef,
Zy zien de vreugd alleen by 't jonge paar:
Zie, zoetertjes, 't eenig zijn // baart pijn,
Dies weest niet al te spijtig met uw waar.
Al benje schoon en wel,
De tijd verschoont geen vel,
Al ziet men de leely en roos op uw wang,
Wanneer u de tijd,
Niet gunstig en mijd,
Zo duurt het niet lang.
3.
Wel volg dan dra // ons bruydje na,
Breng haar te bedt, en acht op haren raadt,
Zij heeft 'er 't geen u behoeft // geproeft,

En haakt al weer na 't geen dat gy versmaat:
Zie daar! de Bruyd wil gaan,
Hey Bruyegom blijf niet staan.
Daar is 'er een roemer, die geltje voor 't lest,
Zijt vroom als een helt,
Weest moedig in 't velt,
En doet 'er je best.

J.v.D.

Ander, op de Bruloft van J.Vos, en J.Schouten.

Toon: Amarant.

HEt lieffelijk weertje dat alles vergaaren:
De Voogeltjes paaren

En het Vee in 't woudt.
De snedige *Vosjes* verlaten haar holen:
Want eenig te doolen
In het endt beroudt.
Wie zou het niet behagen
't Geen dat elk behaagt?
Hey Ioffers wild het wagen
Als 't u wordt gevraagd.
d'Oprechte Trou is honingzoet.
Wie zou het niet, &c.
2.
'k Hou 't met het Paar die het minnen beminnen
En 't paren beginnen
Met de zoete Mey:
Nu mogen ze strelen, omhelsen, en kussen,
En blaken, en blussen

Want het staat haar vry.
Daar moeten wy op kijken;
Neen: ik wil 't niet doen:
Een ander die mag prijken,
Ik hou 't met een zoen.
O! vreugd! wat vreugd mach 't anders zijn?
Daar moeten wij, &c.

J.v.D.

[DE blonde dageraat,]

STEM: O schoone Chariclea

DE blonde dageraat,
Verspreyd haar glans de Telgjes door en door;
Het morgen-sterretje staat,
En flickert met haar straeltjes lieflijk voor,

De vensters van mijn Nymphjes Tent,
Alwaar ik niemant zie omtrent.
't Gevogelt in het wout,
Van blijdschap dertel speeld en tiereliert;
De Telgjes nat bedouwt,
Met blader, loof, en bloeyseltjes verciert;
Getuygen al de zoete Min,
Van mijn verliefde Velt-goddin.
Wiens Leden afgeslooft,
Door 't vryen van de lieve lange nacht,
Leggen door slaap berooft,
Van zoete Min, en minnelijke macht:
Zy ronkt met zoete zuchjes uyt,
Komt Thyrsus by u lieve Bruyt.
Wat zoete droomen zijn 't,
Die gy zo zoetjes prevelt binnens monds?

Eylaci! zo het schijnt,
Acht zy Philander niet, die zo goed ronds,
Hier onder deze groene Tak,
Lerinde eerst van Min aansprak.
Gy weet Lerinde dat,
U lipjes zoet bedoude rooder mond,
Zo dikmaal zijn bespat,
Met Nectar, die Iupijn my heeft gejont,
Te drukken aan u lipjes teer,
Als ik u kusten, en gy my weer.
Wat zoete vryigheidt,
Is in ons vryeragie niet geschied:
Philander droevig schreyd,
Nu dat Lerinde Thyrsus minne bied:
En slaat Philander voor het hooft,
Nu gy zijn zinnetjes hebt gerooft.

't Gaat by de Herders om,
En by de Harderinnetjes is 't gemeen:
Zoo 'k in 't gezelschap kom:
't Is al, Philander heeft een blaeuwe scheen:
Philander leeft in swaer getreur:
Lerinde gaet met Thyrsus deur.

Mirtillus Mins-verhaal.

Toon: Nova.

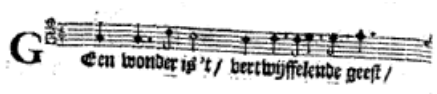

GEen wonder is 't, vertwijffelende geest,

Dat ghy dus lang zijt ongerust geweest. Een barsche
wond; Maar zonder medicijn: Een nieuwe gloedt, Niet
bitter noch niet zoet, Was d'oorzaak van mijn pijn.

Dat ghy dus lang zijt ongerust geweest.
Een varsche wond;
Maar zonder medicijn:
Een nieuwe gloedt,
Niet bitter noch niet zoet,
Was d'oorzaak van mijn pijn.
2. Daar speelde my wat wonders door het hart:
't En was geen vreugd, veel minder was het smart!
't Was bitter zoet
En aangenaam verdriet;
't Was hier, 't was daar,
Mijn hart dat sloeg 'er naar;
Maar, ach! 't en ried het niet.

3. Toen dacht ik weder in mijn jonge zin:
Zou dit wel zijn een voor-boo van de min?
Neen, dacht ik weer,
Daar zijt ghy van het spoor,
Verdwaalde zin:
Want pijltjes van de min
Daar zijt ghy scheutvry voor.
4. Ja, scheutvry; ach! of ik de waarheid sprak!
De pijl my wis dan dus in 't hart niet stak.
Maar stil, mijn ziel,
Het tooverend geweld
Dat in het gitt
Van Thirssis oogen zit,
Dat heeft my neer-gevelt.
5. Zoo haast mijn oog die lieve Engel zach,
Zoo streek mijn hart straks voor de min de vlach:

Daar stond het toen
In lichter-laage gloed.
't Was niet dan vier
In hart, en long , en nier,
In merrig en in bloed.
6. Tot dus lang was mijn liefde steeke-blind:
Want ik had onbekende schat bemind.
Maar tzedert dat
Mijn oog op Thirssis viel,
Zo blies de min
Straks mijn gedachten in:
Mirtillo, 't is u ziel.
7. Ik riep: 't is lang, 't is lang genoeg gemaalt,
Gedoolt, gesuft, gemijmert en gedwaalt;
Hier is uw rust;
Gaa heen Mirtil, en slijt

Nu op de klip
Van Thirssis roozen-lip
Al uw stantvastigheid.
8. Misschien, of noch de kracht van uw gebeen,
Mirtil en Thirssis hartje smolt in een,
En dat uw traantjes,
Vol van vuur en smart,
Vermurwen deen
De klippen en het steen
Van haar bevrooze hart.

UIT.

Op de oogjens van een *juffrouw.*

Toon: Verdwaalde Koninginne.

DOordringelijke lonkjes
Aantrekkelijk gezicht
Wiens tooverige vonkjes
De vlam in 't harte sticht:
Die mijn gemoedt
Dus branden doet
In liefdens hoop en vreeze:

Uw zoet gestraal
Doet t' eenemaal
Veranderen mijn weezen.
2. O zoete dwinge-lande!
Gy buigt my naar u zin:
Uw oogjes doen my stranden
Op d' oever van de min.
Uw fier gezicht
Is als een schicht,
Die tot my komt genaaken.
Het doet mijn hart,
Geheel verwart,
In lichter vlamme blaaken.
3. De blixem van uw oogen,
Als die my maar omscheen,
Die hadde meer vermoogen,

Als Dido, of Heleen.
Zag Paris hier
Het flonk'rend vier,
Ghy dwongt hem u te minne.
'k Wedd' hy verstiet,
En haast verliet
Zijn Grieksche Koninginne.
4. Doch Febus gulde straalen,
Noch 't flikk'ren van Diaan,
Men ooit zo schoon zag praalen,
Als uwe oogjes staan.
Noch Venus schoon
By haar Adoon
Haar oogjes ooit zo blonken,
Als daar gy met
Elizabeth

My maakt, door liefde, dronken.
5. Uw oogjes zijn by wijlen
Veel grooter in haar kracht,
Als Cupido zijn pijlen,
Hoe groot hy is van macht.
Gy quetst en wond,
En maakt gezond,
Veel meer als 't blinde Wichje,
Uw oogjes zijn
Een zoet fenijn,
Trots zijn geveerde schichje.
6. O Iuffrouw vol vermogen,
Gelukkig, die 't gelonk
Door liefd' heeft in gezoogen,
Die ghy 't maar eens beschonk,
Die gy bekroont

En minlijk loont
Met uw vergoode blikjes,
Die word gedaan,
In Venus baan,
Door uwe minne-strikjes.

W.P.

[SYmen leerje daar voor wachten,]

Stem: Fijtje Floris, mijn Speel-meysje.

SYmen leerje daar voor wachten,
Alsje met een dochter praat:
Sietse leelijck, siet mee quaedt,
Achtse niet die jou niet achten:
Denkt ik ben soo goet als ghy;
Even goe Maats, even bly.

2. Zoo gy haar begint te smeken,
Roemt haar Deugdt en schoonheyts lof,
't Is gedaan, gy benter of:
't Meysje sel haar dan op steeken,
Pronken, trots een Grave kindt;
Prijst de geen noyt die ghy mint.
3. Staat je leven na geen Rijke,
Denkt vry het de Meyt wat goet
Datjet veeltijds hooren moet:
'k Wou je mee niet ra'en te kijken
Na een Pronkster, of na ien
Die al watter beurt wil zien.
4. Soekt een Vryster, wilje trouwen,
Die ghy zelden siet op straet,
Die niet weyts, maar knapjes gaet,
Sulken Vryster, sulcke Vrouwen,

Dat is van het beste slach
Daar men jou aan raden mach.
5. Dochters die nou tot haar dagen
En zo veer gekomen zijn,
Als hier onse Neel en Trijn:
Sulke meugjet vryer vragen
Dan een jonge Klicke-bil,
Die van 't een op 't ander wil.
6. Trouwjer een seer jonck van Iaren,
Die gewent is uyt te gaan,
Noyt geen Huys-werck heeft gedaan:
Siet eens hoejer mee selt varen,
Als ghy (mocht het zijn geseyt)
Man moet wesen, Vrouw en Meyt.

[SEg, ik bid u soete Meysje]

Toon: La petit Sault de Bordaux.

1.
SEg, ik bid u soete Meysje
Ist u doch wel eens gevraegt?
Hebt gy noyt u poesel vleysje
Aan een jonge Knecht gewaecht?
'k Loof gy sout u niet beraden,
Als 't maar eens so verre quam;
Maar gy liet u lust besaden
Als hy u in d' armen nam.
2.
'k Wed gy denkt was 't ook mijn deurtje
Waar ik maar een nacht getrout,
Quammer slechts een Serviteurtje,

'k Sou 't hem toestaan onberout.
Maar men wacht tot dat sy 't vragen;
Hey! is 't niet groot ongeneugt,
Datmen zoo zijn jonge dagen
Moet verslijten sonder vreucht?
3.
Meenig op het Keysers-grachje,
Die wat bleek zijn om de neus,
Wenschen mee wel eens een nachje,
Soo te slapen *inter-deus*?
Maar men gaat de Dokter halen,
Die haar haast wat ordineert,
Datmen hem moet dier betalen,
't Was veel beter geclisteert.
4.
Vorder seg ik, lieve Meysje,

Die hier ook mee zijt gequelt,
Martelt niet u jonge vleysje
Aan een Dokter, en u gelt,
Want hy doet het wel verdwijnen
Maar het komt al haastig weer;
'k Weetje beter medecijne
Doe slechs uw natuurs begeer.

De Wereld loopt verkeert.

Stemme: Cloris pour qui je mes prise.

FYne Cristalijne Brillen,
Groote Kaarsen schoon van licht,
Helpen geen verkeert gesicht,
Staag gewent tot malle grillen:

Want 't en baat noch Kaars, noch Bril,
Als een Sot niet sien en wil.
2. Schoon van Aanzicht, Lijf en Leden,
Schoon en hof'lijk in 't gewaat,
Schoon en vriendelijk van praat:
Sonder deugd, en goede seden
Is wanneer men 't wel besiet,
Maar een opgepronkte niet.
3. Rijk van Vrienden en van Magen,
Rijk van Schat, ja overvloedt,
Rijk van Geldt, en Rijk van Goedt
Doet de Geldt-sucht niet vertragen,
't Is gelijk het spreek-woordt seydt:
Geldt en stopt geen Gierigheydt.
4. Veel besitten, meer begeeren,
Niet uytgeven dan met pijn,

Nimmermeer te vreden zijn,
Nau een stuyver te verteeren,
Niet dan Geldt by Geldt vergaart
Dat 's een rechten gier'gen aart.
5. Weynigh hebben niet te winnen,
Veel verteeren by de Maats,
Is wel oorsaak van veel quaats:
Leege Beursen, yd'le sinnen,
Beyde handen in het haar
Dat valt dan gemeenlijk waar.
6. Die het Zeyl te hoog op halen,
En in Hovaardy en pracht,
Brallen boven hare Macht,
Konnend' eynd'lijk niet betalen,
Speelen met eens anders goedt
Onbeschaemd'lijk Bankeroet.

Schoone woorden zonder meenen,
Vriendtschap toonen Vyandt zijn,
Is dat niet een boos fenijn?
't Is een aart van al de geene
Die met schijn-deught (looft het vry)
Dekken al haar schelmery.
8. Zoud' ik al de Guyteryen,
Al de boosheydt die men siet,
Die nu hedendaags geschiet,
Met mijn kleyne macht beschrijven,
't Waar vergeefs: want yeder hooft,
Aan sich selven meest gelooft.
9. Zo de Mensch in alle dingen
Zocht de gulde Middelmaat,
't Waar wel goet: want maat hout staat,
Menig zoud' van vreugde singen,

Die nu met bedroeftheydt leert,
Hoe de Wereldt loopt verkeert.

Harders-droom.

Toon: Gelijk een Hind ter vlucht geschooten, &c.

TOen Ph*oe*bus met zijn heete straalen
Ten halven had zijn reys volbracht;
Zag ik een zaak (heel onverwacht)
Daar 'k was gewent mijn aam te haalen;
Ik zag een Harder, die zich onder 't schauw van boomen
Had neergeleyd:
Om voor een tijd
Te rusten by de koele stroomen;

Daar hy dus raakte aan het dromen:
2. O waarde! laat my in dees weelde.
Mijn Roozemond, ay! blijf my by.
Ik bid, mijn schoone, laat ons vry
Genieten, dat eer vreugde teelde.
Mijn ziel in liefde blaakt, en kan geen leszing vinden.
Ay! blusch mijn brandt,
Mijn Engel, want
Ghy kundt my van mijn smart ontbinden,
Zo niet, zal my de dood verslinden.
3. Omhels my; 'k zal u dubbelt loonen.
Wat zo! mijn ziel, zwemt nu in vreugd'!
Ach Roozemond! dit doet my deugd',
Vaar voort: 'k zal u mijn liefd' ook toonen.
Ik smelt; hou op; neen; niet; vaart voort. ach! wat gedachten
Begrijpen 't zoet

Dat ghy my doet?
O! ghy beneemt my al mijn krachten;
Wie derfd' oit dit van u verwachten?
4. Terwijl hij woelt, en nat bedroopen
Van zweet, dat by zijn aanzicht liep,
Is hy ontwaakt; waar op hy riep:
Waar is mijn Roozemond geloopen;
Hoe! is 't een droom? ik ben alleen, ach zoete lusten!
Ghy baard, voor vreugdt,
My ongeneugt;
Ik meende gy mijn brand uytblusten.
O Liefd! ghy laat my nimmer rusten.

[MYn *Astrea*, beminde,]

Toon: Amarilli mia bella, &c.

MYn *Astrea*, beminde,
In u zo leeft mijn ziel;
U, die 'k bezinde,
Aan wien ik nu ook vinde,
Deugd, eer, en trouw, het geen mijn hoop doet stijven:
Dies zal; ik u ook blijven,
Altijd getrou; ik kan u niet begeeven,
O mijn schoone! *ô* mijn schoone! mijn *Astrea*!
In mijn leeven.
2. Eenige troost in 't lijden,
Ionstige ziels Godin,
In deeze tijden
Doet ghy mijn hart verblijden.
Noit zo veel zoet, genoot ik van mijn dagen.

Noit had ik zulk behaagen,
Als in u zieltje, mijn *Astrea*, ziel-voogdesje,
Vol van reeden.
3. Ach! brakke traane-vloeden!
Barst uyt 't benaude oog:
Komt, wilt u spoeden,
Ramzaalige gemoeden,
Jaagt mijn ellend nu te gemoet, zo bange!
Ach! 'k voel mijn hart zo prange
Iuffrouw, moet ik uw heus gelaat ooit derven
Ziels-voogdesze, mijn *Astrea*, mijn beminde,
'k Wil dan sterven.

['k WAs lestmaal in 't groene Haagsche Wout;]

Stemme: La Mostarde Novelle.

1.
'k WAs lestmaal in 't groene Haagsche Wout;
Daar ik zag dat by de dicke linden,
Stont een Heertje die hem had verstout,
Om een Iuffers kousebandt te binden,
En ging hem sitten zoetjes neer.
Kuste haare lipjes
En met zachte knipjes,
Klom al tastend' by haar knien,
Daar sy hem toe-maals liet betien.
2.
Wijl sy onder schaduw' van een boom,
Vol van sorge by malkandre lagen,
Riep sy, sie daar ginder aan de stroom

Rijt een Ionk-heer met een open wagen:
Kom en stap toch haastig op;
Dek u zoete dietjes
En de bloote knietjes,
En nu lustig laat ons gaan:
Wie zie hy komt hier recht op aan.
3.
't Heertje dat door 't woelen van de Min
Dee sijn leedjes al te zeer verstijven;
Riep: kom hier mijn zoeten Engelin,
Kont gy my eens met u handt gerijken?
En kom beurme zachjes op.
'k Ben door minne-lusjes,
En u zoete kusjes
Hier gevallen by u neer;
Maar hoe krijg ik mijn krachjes weer?

[O Spraakeloos geboomt!]

Toon: O schoone Cariclea! &c.

O Spraakeloos geboomt!
Ik moet aan u mijn ongeval verslaan.
Het beekje dat hier stroomt,
Noch 't zuyzend windje zal my niet verraan.
Ik zet my neder in het groen,
Om hier aan u mijn klacht te doen.
2. Hoe vaak en menigmaal
Ben ik hier van mijn minnaar heen geleid!
Daar hy, met zoete taal,
My heeft getrouwe liefde toegezeid?
Dan bood ghy ons uw groene schoot,
Daar onze min uw gunst genoot.
3. Wij zaaten zoet gepaart,
Wy kusten, strookten, streelden onder een.

Wy waaren wel vergaardt.
De zon vergat haar loop, die osn bescheen.
Wy lokten, met ons zoet genucht,
De vogels in haar snelle vlucht.
4. Dan noemde my mijn lief,
De liefste die hij had in 's Werelds rond.
Dan zwoer die Harte-dief,
Dat ik zijn lief zouw blijven t' allerstond.
Dan sprak hy: zoete Maagde-blom,
Ik noem ons Bruyd en Bruydegom,
5. Maar, ach! wat valsche tong!
Wat trouweloze heeft mijn hart bekoort!
Die dus mijn gunst ontfong,
Die heeft op 't lest mijn gulle gunst vermoort.
Die ik mijn gantsche harte gaf,
Die schopt en stoot my nu naar 't graf.

Nu zit ik hier alleen,
Ter plaatze daar ik eerst geneugt genoot.
Dat nu mijn schor geween
Kon klinken in het oore van de doodt!
Ach! Boschje, meld dat hy mijn druk
Mee in mijn vreugden-grafstee ruk.
Die my wel eer verwon, door schijn van oprecht minnen,
Die vlied nu van my af,
En delft mijn vreugd in 't graf!
Nu zit ik hier in rouw, berooft van hart en zinnen!

J.V.DUISBERG.

Aan juffrouw L.

Toon: Engelsche Klokke-dans.

WAarde Godinne,

Volmaakte beeldt
Daar Gijsbrechts Stad op boogt;
Ik moet beminnen
De zoete weeld,
Die gy in my vermoogt:
Ik voel
't Gewoel
Der minne, door en door,
Als ik, *ô* Leonoor,
U zie of spreeken hoor;
Ia, wanneer in my 't gedacht
Maar alleenig op u acht,
Zo gevoel ik mijn hart vol gloor.
2. Mijn 's harten hemel
Is d' hoogste troon
Uws voorhoofds, die vol glans

En klaar gewemel
Van uw zeer schoon
Gezichje blinkt althans.
En op
Dien top
Een goud-geel kroontje praalt,
Dat duyzend straaltjes straalt,
Door haartjes afgemaalt;
Daar de Minne-god mijn hart
En mijn zinnen in verwart,
Als mijn oog daar zijn licht uyt haalt.
3. Uw roode kaaken
En 't vleezig kraal
Van uwe lipjes, ach!
My meer vermaaken,
Dan alle praal,

Hoe schoonze weezen mach.
Ik speur
Geen kleur
Geen lidt, noch niets aan dy,
(O pronkbeeld van het Y!)
Dat niet de heerschappy
Heeft genomen van mijn zin,
En een vuur ontsteekt van min
In een yeder lidt van my.
4. Groote Godinne,
Dus aartig, schoon,
Vol alderhande kunst;
Ach! mocht mijn minne,
Tot haaren loon,
Genieten uwe gunst;
Voorwaar

Geen paar,
Hoe gunstig en getrouw,
Zo hemelsch leeven zouw,
Als ik met u Me-vrouw;
Neem dan uwen Dienaar aan,
Dat hy u ten dienst mach staan
In het heylig Echt-gebouw.

J.V.DUISBERG

Sauf-Liedelein.

Toon: Wel Joosje, &c.

O Wein! O du bist wol hüpsch und feyn!
Du machst

daß ieder ein bey dir ſo offt will frölich ſeyn: Wann man
dich luſtig drinckt; Der eine laufft und ſpringt: Ein ander
luſt zu ſingen: Der dritte ſucht das Spiel; Der vierd
wil gern klingen; Und ein jeder thut dir wol.

daß ieder ein bey dir so offt will frölich seyn:
Wann man dich lustig drinckt;
Der eine laufft und springt:
Ein ander lust zu singen:
Der dritte sucht das Spiel;
Der vierd wil gern klingen;
Und ein jeder thut dir wol.

Du machest auch die alten Leute junck,
Und thust sie frölich springe*n* durch ein Bacherachschen drunck
Wann ich dich auß ein'm Glaß
Kan drincken, mit ein'm Paß;

Bin ich frölich von Hertzen:
Diß Gläßlein gar vol,
Verdreibt unlust und schmertzen,
Und gefält den Sinnen wol.
Ist Bachus denn ümb und ümb so gut,
So geb' ich willich über für sein' Gunst meins Hertzen Blut.
Sein freundlich Gelach,
Das lieb ich Nacht und Tag,
Er mach wol freylich schreiben;
Es kan, das ist gewiß,
Kein Gelt im Säckel bleiben,
Weil der Wein so frölich is.

[VLucht niet, schoone, die mijn ziel]

Toon: Carileen of, Spoeyt uw voetjes, &c.

VLucht niet, schoone, die mijn ziel
Nu voor lang al vast gekluystert hiel,
Ay! blijft staan // en vertoeft // hoort my aan;
Laat een woord // ('k bid godin) van u zijn aangehoordt.
Ghy vlucht te zeer // ik begeer // doch geen meer,
Als dat ghy // loonen wilt mijn lang gevry.
Heelt de smert // die my 't hart // heeft verwart
In u min // en verkeert eens uw harde zin.
2. Ach! ghy hoord niet na mijn leet!
Waarde Maagd', hoe is uw hart zo wreedt?
Keer, ay! keer // Stut uw loop // vlucht geen meer,
Maar vertoeft // dat mijn ziele sich niet meer bedroeft.
Is zy ontvloon? // groote Goon // 't zal my doon;
Neen zy keert // en is van de min verheert.

Ga en blust // nu uw lust // en haar kust
Voor haar mond // smeekt dat zy eens geneest uw wond.
3. Koom, mijn schoone harderin,
En beloont mijn trouw' en zuyvre min.
Gaan wy voort // in het bosch // want men hoord
Onze reen // kom mijn waarde Veld-godin, gaa heen,
Daar eens mijn lust // word geblust // 'k bid, ay kust
My: *ô* ! vreugd' // zoete kus ghy doet my deugd.
'k Bid, ay! vreest // niet, geneest // nu mijn geest
Van zijn smert // geeft verlichting aan het droeve hert.

Preutsche Vrysters,
Geen bedijsters.

[IK heb 'et, voor deeze,]

Toon: Courante Françoize, &c.

IK heb 'et, voor deeze,
Een uitgeleeze

En overschoone maagt
Zo menigmaal gevraagt;
Maar hoe ik haar minde,
Ik kon niet bevinde
Dat oit om haaren zin
Kon komen weeder-min.
Zy was hoovaardig, trots, en preutsch van aart:
Dies, wat ik haar dee,
Zy schempten 'er mee,
En achtte my gantsch onwaardt.
2. Betoonden ik plichten,
Met liedtjes te dichten
Op haaren lof en eer,
Zy wierp het smaadelijk neer.
Ging ik haar verwachten
In donkere nachten,

Om haar met min te voen;
Zy schold op al mijn doen.
Hoe meer ik haar hield voor mijn toeverlaat,
Hoe meerder dat zy
Bejeegende my
Met afkeer en haat.
3. Dies dacht ik ten leste,
Wat erreger peste
Heeft hier, door hovaardy,
Het hart geraakt van my?
Haar hoofsche gewaaden
En preutsche cieraaden
Die hebben my bekoordt;
Maar niet een eenig woordt:
Wel gaa dan, overtrotsche Af-godin.
Steunt ghy op gewaadt,

Ik steun op mijn staat,
Die is voor my niet min.
4. Mijn jeugdige zinnen
Die zullen nu minnen
Een Dochter zonder pracht,
Maar loff'lijk en geacht:
Een Dochter, die vredig,
En staadig, en zeedig
Is, als een pronk der jeugd
Door alderhande deugd.
Ik haat nu trotze moet en hoovaardy.
Een zuyver gemoet
Is eedeler goet
Als pracht en pronkerny.

J.v.D.

[CUpidootje,]

Toon: Repicavan.

CUpidootje,
De Zoon van de Godin
Vrouw-Venus, Paphos Hoer en Koningin,
De Stichter van de brand der liefd', en min;
Zocht eens om Rozelinde // (? in bron niet aangegeven) te vinden;
Die hy vond treuren in haar eenigheyd,
En hoord' haar klaagen:
Wat droeve daagen
Worden my bereydt!
2. Heeft de liefde
(De Minne-godt) die kracht,
Dat hy Philander heeft in liefd gebracht,
Hy mind my; maar, wat of hy doch verwacht?
Kan ik zijn droeve klachten / verzachten?

Wat wil Philander dan dat ik hem doe?
Ik kan zijn klaagen
Niet meer verdraagen;
'k Ben zijn zuchten moe.
3. Kan ik minnen
Daar ik geen min en weet?
Ik ben onnoozel, en hy noemt my wreet.
Wil hy my lieven? 't komt my ongereet.
O groote Goden! kander / geen ander
Mijn plaats bekleeden, die zijn liefde blust?
Verberg my boomen,
Gins sie 'k hem komen.
Nimmer heb ik rust.
4. 't Looze boefje
Had nauw dit aangehoort,
Of greep sijn boog en zag geheel verstoort

Op Rozelinde; die hy, zonder woord
Te spreeken, trof in haar harte // wat smarte
Gevoel ik Hemel! ach waar berg ik my?
(Riep Roselinde)
Waar zal ik vinden
Lessing? 'k ben in ly.
5. Met zo vluchte
Cupido door de lucht.
En schatert vast om zijn bedreven klucht.
Wijl Rozelinde bleef vol naar gezucht.
Philander quam vast nader / wat quader
En droever toeval (riep toen Rozelind')
Is my beschooren!
'k Min nu, te vooren
Sloeg ik 't in de wind.
6. Ach! Philander,

Koom blusch nu vry uw brandt,
En leschde mijne. 'k ben heel overmant.
'k Loon nu uw liefde, 'k geef u trouw te pandt.
Philander zweeg: maar hoorde / die woorde,
En quam zijn waarde Herderin te baat;
Waar voor zy t' zaamen
Hier na bequaamen
d'Eens-gezinde Staat.

P.N.

Zang,

Toon: Courante Messieurs.

WAt lijd een Minnaar, als hem het genieten
Van de weeder-minne tegen loopt;

En zijn verdrieten // op elk ander hoopt?
Mijn lief die toont haar even wreedt,
Of ik haar klaag, en toon, mijn smart en leet;
s' Is onbeweegt, en acht mijn min
Niet waard, te stellen in haar zin.
2. Geschiet het dat ik my by haar laat vinden,
En haar dien, en vier, met alle kracht.
En noem beminde // 't word al niet geacht.
ô Wreede Harderin! wat pijn
Laat ghy my voelen! hebt doch eens met mijn
Meelijden: want ik heel bezwijk,
En ben al leevendig een lijk.
3. O God der liefde, konnen mijn gebeeden
U niet brengen tot meedoogentheid?
Zo laat my heeden // sterven, want de tijd
Die ik op deeze wereldt leef

Ik u vrywillig in uw handen geef.
Vergun my liefde of de doodt;
Want daagelijcks mijn ramp vergroot.
4. Ik wil noch eens mijn Harderin gaan spreken
Voor het laast: en daar na nimmermeer.
'k Zal van haar smeeken // dat zy deeze eer
My doet, en laat doch op mijn graf
Dees woorden schrijven: *'t Leeven dat begaf*
Dees Harder, om dat hy geen min
Genieten kon van sijn Godin.

Zang.

Toon: Het was of zy 'et my zeide, &c.

WIe wenscht voor dit leven te zijn een Koninks kind?
Of die macht en rijkdom mind?

Wy Harders van schaapen,
Noit slaapen
In't waapen,
Ons rusten,
Met lusten,
Wij hier in niet raapen;
't Hof achten wy niet meer als wind.
2. Zijn vermoeyt de leeden, wy gaan aan beek, of bron,
En ontschuylen daar de Zon,
Waar Zephirus winden
De Linden
Verbinden
t' Omhelzen
De Elzen,
Waar d' Eik hem laat vinden.
Niemand zich geruster bevon.

3. Lust ons tijd-verdrijf, ieder zoekt zijn Harderin,
Die hy smeekt om weder-min;
En doet dat zijn klachten
Verwachten
't Volbrachten;
Doet minnen
Haar sinnen
Geheelijk verkrachten;
Tot liefd' in haar krijgt een begin.
4. 't Hof is in 't beminnen geveynsdt en vol van list,
Zo dat meenig hem vergist;
Want meenigen Ionker,
Of pronker,
In 't donker
Zijn lusten
Uyt blusten:

En daar mee ontzonk 'er
d' Eer; eer dat me Iuffer het wist.

SCaatelijk,]

Toon: Mooren-dans.

SCaatelijk,
Maatelijk,
Mag men wel drinken,
Voetjes te lichten, en 't keeltje doen klinken.
't Word al uit vreugd en liefde bedreven.
Menschen en konnen als Eng'len niet leven.
2. Wakker an,
Vollig dan
Lustig om 't kansje;
Yeder vereert nu de Bruyd met een dansje

Za Iuffertjes, op; wel moet men u haalen?
Zo zulje 't eerst met een kusje betaalen.
3. Altemaal,
In de zaal,
Vrolijk, en zoetjes,
Helder eens op, hey repter uw voetjes!
Dat is u voor, op 't klinken der snaaren.
't Hertje mag nu geen vreugde bewaaren.

T.A.

[Hey lustig braave maats,]

Toon: Blaauw gaarn en witten twijn.

Hey lustig braave maats,
Maak nu voor een roemer plaats;
Ghy Amsterdammers trouw,

d' Haarlemmers tarten jouw.
Wie is dien heldt?
Hy komt te veld,
Hy komt, hy komt,
Hy komt te veld,
En laat hem vry verschijne:
Want hier is een klerk,
Die en maakt geen werk
Van borden vol douzijne.
2. Kom nu dan voor den dag,
Stoffers van de natte vlag,
En toont wie datje bent,
Eerje braave baazen schent:
Zie daar een fluit,
Die driemaal uit,
Zie daar, zie daar,

Zie daar een fluit;
Wel waar is nu dat baasje,
Die mijn bescheit doen zal?
Noch dubbel ik 't getal:
't En steekt my op geen glaasje.
3. Hey man je bent het niet,
Houw vry op, eer datje zwiet,
Komt 'er geen aar te baan,
Zo voert …. noch de baan,
Slik in, slik op,
Dat druive zop,
Slik in, slik in,
Slik in, slik op,
Uyt roemers en uit schaalen.
Wy hebben nieuwe stof,
En moogen weer met lof,

Als Bacchus helden praalen.

UIT.
T.A.

Out Haags Kermis-liedt; om zijn aartigheydt hier by gevoegt.

Stem: Als Phoebus vertoog, &c.

I.
OCh, Haesje, men schat
Ic siet wel, hoe dat
Men hart in men lichaem brangd,
Ie weet wat ik mien
En dat ikje dien

Mit bienen, mit voet, mit hangd,
Spreekt iens, dat men 't hoort,
Yen troostelijk woord
Soo breng ik j 'yen volle kan,
Och geerje, geerje, geerje dan
Me noch niet tot je man?
II.
Al mocht ik men maag
Vol laan alle daag
Met kerremis-bier en wijn,
Al mocht ik yen Heer,
Yen Ridder, ja meer
Graaf Mouris of Keuning zijn.
En dat ik dan jouw
Niet hebben en zouw
Soo wouw 'ket niet nemen an,

Och geerje, geerje, geerje dan
Me noch niet tot je man?
III.
Ik heb noch, be gat,
Ien meuk van ien schat
Bewaart in ien knoppel-dook,
Die de Maan noch de Zon
Zen leven en von
Al zocht hy van hook tot hook;
Dan heb ik noch gelt
Op renten estelt,
Daar weet me moer zelfs niet van,
Och geerje, geerje, geerje dan
Me noch niet tot je man?
IV.
Keumt, laat ongs nou gaan

(En niet lang beraan)
Na 't angdere selschip toe,
Daar selje dan sien
Dat Krelis ook gien
Ian achterlam is, noch koe:
Dat datter gien langst,
Hoe weyts dat hy dangst,
Mit meysjes zo leven kan,
Och geerje, geerje, geerje dan
Me noch niet tot je man?
V.
Maar staet iensjes, Haas,
Ik moet hier men blaas
Iens beuken eer datte we gaen.
Ik selje ter zy,
Of after, soo by

Ie schortekleed houwe staan;
Och, wat was ik dik!
Dat licht, daar magh ik
Weer stouwen ien mengelse kan,
Och geerje, geerje, geerje dan
Me noch niet tot je man?

[PHilida mijn troost en leven;]

Toon: La Princesse.

PHilida mijn troost en leven;
Ik heb u mijn hert gegeven,
In mijn ziel bent gy geplant,
Reykt mijn doch u rechter hant,
U min ik met hert en sinnen,
Altijt sal ik u beminnen

Want gy zijt mijn waartste pant.
2. 'k Heb aan u mijn troost geswooren,
Dat gy blijft mijn uytverkoren,
Mijn beminde Herderin,
Ey mijn soete afgodin;
Wilt mijn doch niet meer versmade,
Want gy siet ik ben belade
En verga schier door de min.
3. Lost mijn haastig uyt benouwen,
Of anders moet ik verflouwen,
En vergaen door liefd' en smert,
Ik beswijk door lang afwachten,
Dat gy noyt beweegt en wert:
U wreetheyt doet mijn versmachten,
Ey laaft doch mijn dorstig hert.
4. Nacht en dag doet gy mijn klagen;

Dat ik u noit kan behagen,
Waerom soete Koningin,
En kan ik u noit bekoren,
Heft in u geen Plaats de min,
Zijt en blijft mijn uytverkoren,
Schenkt my doch u hert en sin.

[HOe souden 't kusjes zijn die Rosemond my geeft?]

Stem: De stille nacht genaakt, &c.

HOe souden 't kusjes zijn die Rosemond my geeft?
Och neen ik ben bedrogen,
't Is Nectar, 't is Ambroos, waar van den Hemel leeft,
Dat ik heb ingesogen.
Het is een honigh-dauw, die uyt haar sieltje rijst;
(Ha, soete spoockeryen!)

Al watmen in caneel, in thijm, of nardus prijst
Komt van haar lipjes glijen,
De bijtjes die wel eer de bloempjes van Hymet
In Grieken-land door vloogen,
En hebben uyt Narcis, uyt Roos noch Violet
Oyt soeter soet gesoogen.
Zoo my zoo lieven aas, de spijse van de vreughd
Wert dikmaals aangeboden
Blijf ik onsterfelijk en leef in stage jeughd
Gelijk de Hemel-Goden.
Maar sagjes, Rosemond; daar schiet wat in mijn sin
Dat schijnt my te vervaren.
Al sagjes, Rosemond; of maakt u een Goddin,
Of wilt u kusjes sparen.
Ik wensch niet sonder u een van de Goon te zijn
En tot haar disch verheven,

Neen, hertje, sonder u was het my groote pijn
En eeuwigheyt te leven.

[GElooft sy Godt die my gegeven,]

Toon: Nieuwe Kersnacht

1.
GElooft sy Godt die my gegeven,
Heeft nieuwe kracht om hem te leven
In nieuwigheyt naar sijne Wet:
Den ouden Adam te versaeken,
En my in Gods woort te vermaeken;
Ia volgen Christus gang en tret.
2.
Die heeft het handtschrift mijner sonden
Vernietigt door zijn dierb're wonden;

Ia heel gesuyvert door zijn bloet,
Dat schenkt hy my noch tot een teeken,
't Gekruyste lichaam gants door-steken
Door liefd' en uyt genade goet.
3.
Hier door ben ik aan Hem verzeegelt,
Soo dat mijn leeven ongeregelt,
Verandert in godsaligheyt,
Zoo dat ik soek met mijn gedachten,
En gantsche leeven te betrachten,
Te dienen in oprechtigheyt.

Celadon, over de veranderde minne van Clorinde.

Toon:

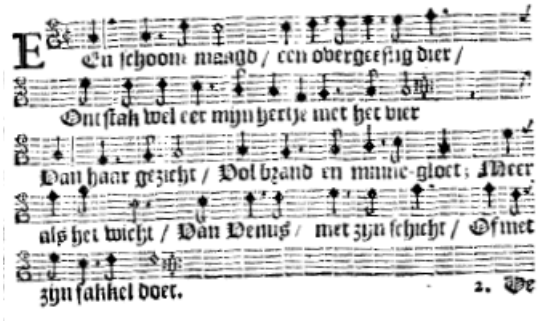
EEn schoone maagd / een overgeestig dier /
Ontstak wel eer mijn hertje met het vier
Van haar gezicht / Vol brand en minne-gloet; Meer
als het wicht / Van Venus / met zyn schicht / Of met
zyn fakkel doet.
2. De

EEn schoone maagd, een overgeestig dier,
Ontstak wel eer mijn hertje met het vier
Van haar gezicht,
Vol brand en minne-gloet;
Meer als het wicht
Van Venus met zijn schicht
Of met zijn fakkel doet.

2. De lichte vlam steeg door mijn ingewand,
Zo dat haar kracht my had geheel vermand.
Dies bood mijn hart
Al wat het kon, om gunst;
Maar zij, te hardt,
Gevoelde niet mijn smart;
Dies was het al om zunst.
3. Een jong gezel, die meerder zilv're schat,
Dan goude deugd, en lof, en wijsheid had,
Genoot de douw,
En zoetheid, van haar jeugd;
Want zy zijn vrouw,
(Sprak hy) doch weezen zouw
En al zijn leevens-vreugd.
4. Maar ach! de maagd, te jong en onbedacht,
Dacht op 't bedrogh niet, dat hy met hem bracht.

Een lossen eedt
Hy haar te pande gaf;
Maar dat vergeet
Een minnaar, als hy treedt
Van Venus lust-plaats af.
5. De heete vlam, die in zijn boezem blaakt,
Was naau in 't harte van Clorind' geraakt;
Zijn zoete tong
Verkreeg naau het geniet,
Dat hy ontfong
De gunst waarom hy dong;
Of hy haar straks verliet.
9. Dus bleef de maagd alleen in hette staan;
Waar op de min my haar dee spreeken aan.
Maar zy was dwee
En bood my toen haar gunst;

Doch ik, die mee
Wel eer die hette lee,
Hiel toen haar gunst om zunst.

J.v.D.

Blaawe Scheen.

Toon: Non ha sotto il Siel.

OP wat Ioffer gront
Steunt mijn hoop // ach de knoop
Van het dier verbont,
Gedaan mont aan mont,
Is aan 't glippe // wreede lippe

Wilt de vierschaar spannen
In't bedekt gemoet,
Word ik hier gebannen,
Licht my vry de voet.
2. Best een korte stoot
Uitgestaan // vang maar aan.
'k Wens na zulk een doot.
Zo ik die genoot
Van u hande // nu de banden
Van u zijn gebrooken,
Zo en spaar geen vloet,
Ik sterf ongewroken,
Licht my vry de voet.
3. Nu ist stervens tijt,
Ik begeer // nimmermeer,
Dat men u verwijt,

Dat gy de oorzaak zijt;
Maar mijn oogen: 'k ben bedrogen
Door twee held're straalen,
Van u lief gesicht,
Die my nu doen dwaalen.
Best de voet gelicht.

[OCh vrou tapt ons een glas met wijn,]

Wyse:

OCh vrou tapt ons een glas met wijn,
Van de beste die der is,
Wy sullen nu eens vrolijk zijn,
Zo het maar niet en mist,
Spoelt ons een glas // o soete Tas,
En legt ons aan wat vier,
Schenkt ons de wijn // die goed mach zijn,

Ik hou niet veel van bier.
2. Daar ginder komt een Iuffrou aan
Met een Glaasjen in haar hant,
Bonsjour Monsieur mijn kourtisaan,
En is dat niet heel plysant?
Dat men sijn tijdt // alzo verslijt,
Met Dames van Eneur,
Drinken de wijn // met Iuffers sijn.
Sivous mon Serviteur.
3. Bonsjour Madam Elizabet,
Van waar komt ghy van daan?
Ik heb geweest op een balet,
En ik meen niet var te gaan;
Zet u wat neer // *ô* neen mijn heer/
De klok is veel te laat,
Ik bidt u siet // ik durref niet,

's Avons gaan by de Straat.
4. Avous op de gesondigheyt,
En gy weet wel wie ik meen.
Mafoy 't is zulken zoeten Meyt,
En ik meen ook anders geen:
Sy die mijn hart // alsoo besmart,
Oft ik by na verdwijn;
Zoo komt dan hier // en sit by 't vier,
En laet ons vroolijk zijn.
5. t' Sa tapt ons een bokaal met Wijn,
Die ik wel drinken mach:
Wat zijnder Iuffers in de saal,
Ha! ha ik barst van lagh,
Den een die singt // den ander springt,
Altoos sonder verdriet,
Want sulke vreugt / mijn hart verheugt,
Komt Venus priester niet.

Armoeds lof.

Toon: 'k Heb menich pint.

O Noot, mijn zaligst lot,
Gy rukt my van 't gewoel
Der weerelt, en haar zorgen.
Mijn gelt was eerst mijn Godt,
De weerelt was mijn boel
Van d' een in d' andre morgen.
Nu leef ik onbenijt.
De weerelt is vol smaat,
Geveynstheyd, list en spijt.
Lof, lof, o laage staat.
Lof, lof, o laage staat.
2. Gelijk den rijkert tracht

Na winst van gelt en goed,
Ook als 't hem voegd te slapen:
Zo tracht ik dach en nacht
Na Hem, die 't alles voed,
En alles heeft geschapen.
Ik slaap des nachts gerust;
En als den dag aangaat
Heb ik in Godt mijn lust.
Lof lof ô laage staat.
Lof lof *ô* laage staat.
3. Wanneer den rijkert brast.
Of stookt zijn geyle lusst
Met helschen brand van binnen:
Dan ben ik Godes Gast;
Die my ook in mijn rust
Niet uyt en sluyt van 't minnen:

Wy minnen niet om goed,
Noch niet om staat en baat;
Maar uyt een reyn gemoed.
Lof lof *ô* laage staat.
Lof lof *ô* laage staat.
4. Den Rijkert dient zijn Godt
In hovaardy en pracht
Van kostelijke kleeden.
Maar Godt, die daar mee spot,
En ziet niet op de dracht;
Maaar traanen en gebeeden.
Mijn Godt my 't best verrijkt.
Hy is mijn toeverlaat
Als 't alles van my wijkt.
Lof lof *ô* laage staat.
Lof lof *ô* laage staat.

5. Als Godt den rijkert eyscht
De ziel, die hy hem gaf,
Dan vangt hy aan te klagen.
Dan is zijn tijd verreyst,
En hy moet naar het graf,
Dan wil zijn ziel vertzagen.
Maar wy staan tot dees' reyz'
Gereedt; door Gods genaad,
Na 't hooge rustpaleys,
Uyt onzen laagen staat.
Uyt onze laagen staat.

J.v.Duisberg.

EYNDE

Zangwyser.

A.

AAn een van Idaas beeken.	38
A vous pieés je viens Madame,	50
Als ik laatst de koele strant.	68
Amis que l'allegresse.	98
Alors que je tiens un, &c.	129
Alderbequaamste schoone, &c.	130

B.

BOnjour mainen Ingel	64
Bernhart hoorde Geesje zingen.	108

C.

CLoris ontwaakt uyt haar.	109

Cupidootje, de Zoon. 231

D.

DAt Iupiter zijn Throon. 26
Des Roemers al met de wijn. 58
De blijde Lent breekt aan. 125
Dianier roeide in een. 140
Dianier, ik ken 't uw weezen. 147
Den Hemel wil getuygen. 176
De mey. 185
De blonde dageraad. 189
Doordringelijke lonkjes. 197

E.

EEnsjes vraagde my een Zusje. 21
En fin voicy l'Eclipse. 81
Eylaaas! mijn zuchten is om niet. 83

Een schoone Maagd, een 253

F.

FYne Christalijne brillen. 206

G.

GY die met Venus schoonheydt praalt. 16
Gelijk een Hind ter vlucht geschoten. 71
Geen wonder is 't. 192
Gelooft zy Godt die my gegeven. 251

H.

HOe krachtig ik verpijn. 4
'k Had nooit gedacht o waarde. 34
Het vinnig stralen van de 56
Houw veerman van de Hel. 62
Hoe dan! zoud gy my verlaten? 90
Hertzlieber Bruder mein. 144
Hier sta ik voor mijn liefjes. 166

Het liefelijk weertje doet. 187
Hey lustig brave maats. 240
Hoe zouden 't kusjes zijn. 249

I.

IK heb een les gekregen. 13
Is bommelaliere zoo groote. 46
In de hel // een wooning van. 78
Ionge Dochters kloek van. 118
I'Ayme les playsirs. 149
Im Armoed leef ik onbenijdt. 151
Ik vrijden eens een lelijk dier. 174
Ik heb 'et voor deeze. 227

K.

KLeene Gootje groot van. 136

L.

LIevert zach de schoone roozen.	104
Lelia, zo blank als sneeuw.	107
Lof, lof zy deez Godinne.	115
Lieve Nachjes	171

M.

MEysje maat, die alle dagen.	19
Mijn Astrea beminde.	213

N.

NIemadt behoeft zich vremt te.	1
Non, non, non je ne puis pas.	66

O.

O Zoete brand van minne.	100
Oorzaak van mijn vreugde.	133
O lief Dorinde waarde maagt.	154

O Lief! noch liever. 182
O Spraakeloos Geboomt! 217
O wein du bist wol hupsch. 223
Och haasje men schat. 243
Op wat losser grondt. 256
Och Vrouw tapt ons een glas met wijn. 258
O noot! mijn zalighst lot. 261

P.

PHylis oogen, door lonkjes. 96
Paarlemontje zat en lachte. 106
Philida mijn troost en leven. 247

Q.

QUay-je fait, belle in. 113

R.

ROzemont, zult gy dan 't aller. 76
Rozamonda, mijn waarde. 159

S.

SIlvia die mijn gedachjes.	1
Soete Maagd, gy die mijn ziel.	6
Schoonste Ioffer van het landt.	53
Symen leerje daar voor.	201
Seg, ik bid u zoete meysje.	204
Statelijk, matelijk	239

T.

TReur nu, treur, o Rozelind.	103
Tyter zach lest dat zijn.	169
Toen Febus met zijn.	210

V.

VOlzedig schepseltje.	11
Voegd u aan de krans.	161
Vlucht niet, schoone, die.	226

W.

WAt is verandering een fraje zaak.	23
Wel benje noch ziekjes?	31
Wel Joosje, ben jy de weelde moe?	42
Wanneer de Zon het morgenroot.	86
Wat zal deeze Sloor beginnen.	93
Waar toe of ik mijn zin.	180
'k Was lestmaal in 't groene Haangsche.	215
Waarde Godinne.	219
Wat lijt een Minnaar.	234
Wie wenscht voor dit leeven.	236

Y.

YSbrand stondt op 't Ys en keek.	107

EINDT.